

Y BAN

Truyện dài

Tháp 11 Mười Vạn Đề chề Thử ca

Rạng Đông xuất bản

Tháp Muối và Đế chế Thi Ca.

Y BAN.

MỤC LỤC

Chương 1

MÀO ĐẦU

Chương 2

QUE THỬ

Chương 3

THỬ BẮC

Chương 4

PHÂN LÂN NHƯ DÒNG SỮA ME

Chương 5

DỰA BỮU BỐI LÂM NÊN NGHIỆP LỚN

Chương 6

HỘI

Chương 7

MA NHẬP THÀNH NHÀ THƠ

Chương 8

THƠ HAY LẠNH NGƯỜI

CHƯƠNG 9

THƠ LÀ CÁI CHI CHI

Chương 10

PHẨM NHỮNG THỨ TRONG QUẦN CÓ XẤU KHÔNG?

Chương 11

THƠ NHÂN DÂN

Chương 1

MÀO ĐẦU

Chúng tôi là dân làm báo chuyên nghiệp. Ngoài việc là hội viên Hội Nhà báo chúng tôi còn đặt ra những hội nhỏ, như Hội những nhà báo IT, Hội những nhà báo môi trường, Hội những nhà báo văn hóa, văn nghệ... Còn Hội của chúng tôi là Hội những nhà báo viết về chuyện xia. Gọi cho hay ho văn minh hơn là Hội các nhà báo viết về môi trường. Thì sao chứ, xia là chuyện liên quan đến con người, mà còn rất rất quan trọng. Có thể nhịn ăn mười mười lăm ngày chứ đố ai nhịn đái một ngày, nhịn xia mười ngày. Có mà chết tiệt. Vả lại trong văn thơ dân gian cắt đái cũng được đưa vào, ví như:

Em như cục cứt trôi sông

Anh như chó đối đứng trông trên bờ.

Hoặc như trong thành ngữ cứt cũng dùng để răn dạy:

Cứt nát còn đòi có chóp.

Tôi nói rông dài một chút để khẳng định rằng xia cũng luôn là một đề tài hay cho đến thời điểm hiện tại.

Thu Hà Nội tuyệt đẹp. Nắng vàng tươi như mật. Nơi chúng tôi thích ngồi nhất là quán trà xanh bà gù dưới gốc cây sấu già. Cây sấu đã già lắm. Những cái rễ của nó bạnh cao trên mặt đất. Bà gù ngồi dựa vào một cái bạnh rễ sấu. Trông cái gù trên lưng bà cũng như một cái rễ sấu bạnh lên. Cây sấu già lá đã thưa. Những vạt nắng xiên qua vòm lá thả xuống đất những cái bóng tròn. Khi có gió những bóng nắng nhảy nhót. Tôi ngồi dưới tán sấu những bóng nắng vẽ hoa trên áo tôi. Tôi vừa đưa chén trà xanh lên miệng thì X, báo P đỗ xích xe lên vỉa hè. Miệng luyến thoảng:

- Mỗi mình chị à?
- Thì vừa thêm em nữa.
- Đang chết cười đây chị ơi. Em phải phi đến đây ngay.
- Lại chuyện xia à?
- Thì đúng mà.
- Uống nước đi đã. Đợi cả hội đến rồi hẵng phô tô.
- Em mang cả bản chính đi, không phải phô tô.

Mười phút sau thêm hai ả và một chàng nữa, vẫn thiếu 3 nhưng em X không dừng được nữa phải rút tờ giấy trong túi hàng hiệu ra đọc:

Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam.

Độc lập tự do hạnh phúc.

Đơn đề nghị bắt chồng tôi đi cải tạo.

Kính gửi Hội phụ nữ phường.

Tên tôi là Nguyễn thị Cái. Tôi xin thưa cái tội của chồng tôi. Tôi đi bán rau về thấy chồng nằm trên giường. Hỏi chồng bị ốm làm sao. Chồng đáp đau bụng. Tôi hỏi ăn gì mà đau bụng? Chồng bảo, tưởng đứt ruột chết. Rồi rầu rầu kể lại chuyện. Sáng hôm qua đi vẽ thiết kế tủ bếp. Dậy sớm đưa con đến trường rồi quay về nhà. Mấy quả cà chua trong vườn chín ngon mắt quá mới hái hai quả cho vào mồm. Thì mọi ngày vẫn ăn có sao đâu. Ăn rồi uống một li cà phê. Thì mỗi sáng vẫn uống có sao đâu. Đi sang phố vào quán phở ngon chén một bát. ăm bụng rồi mới đi đến nhà khách hàng. Đi được khoảng mười phút thì bụng đau dữ dội bèn quay xe về nhà. Được nửa đường không nín nữa tương ra quần.

- Tương ra quần? Xuống xe dắt vào vỉa hè rồi tương ra quần?
- Không. Vừa đi xe vừa tương ra.

- Vẫn đi xe máy.
- Vẫn đi. Đau bụng như đứt từng khúc ruột.
- Về được đến nhà
- Về đến nhà vào được toa let. Tương nốt. Hơn một tiếng sau mới hết đau bụng.
- Uống thuốc chưa?
- Việc gì phải uống. Tương ra hết rồi thì hết đau bụng.
- Ngu quá là ngu. Sao đến mức phải tương ra quần. Có phải thằng cò bé đại đầu mà tương ra quần. Mà lại còn vừa đi xe máy vừa tương. Sao không tấp vào một quán cà phê?
- Vào quán để tương ra quán nhà nó à? Để xe đâu mà phải chạy vào quán.
- Vậy thì vào đồn công an cũng được.
- Giời ạ. Trình bày xong lí do thì tương ra quần từ lâu.
- Thế thì đến một gốc cây to nào đấy. Có ai phạt đầu mà sợ.
- Làm gì có mo mà đeo vào mặt.
- Để làm hồ sơ ghi kỉ lục ghi net. Vừa đi xe máy vừa xia. Độc nhất vô nhị có ở Việt Nam.
- Câm mồm. Đồ chó cái. Mà mang chuyện của ông đi đâu kể ông thối chết.

Tôi tức lắm. Ra giếng thấy chiếc quần chồng để ở sân giếng hôi thối. Tôi muốn vứt đi nhưng cái quần còn mới tôi tiếc của nên giặt. Cái Thơm nhà hàng xóm ngó sang bảo, cái gì thối thế. Tôi kể chuyện cho nó nghe. Cái con Thơm cười to quá. Chồng tôi nghe tiếng cười biết là tôi đang kể

chuyện tương qua quần bèn cầm cái dùi đục ra phang vào đầu tôi chảy máu. Tôi xin Hội phụ nữ phường bắt chồng tôi lên cải tạo một ngày.

Ký tên; Nguyễn Thị Cái.

Cả bọn cười rũ ra. Bà Gù cũng lăn ra cười. Cười chán chê T, báo N bảo:

- Chị gộp vào hồ sơ để xin kỉ lục ghi net về chuyện xia của người ta dưới ghi chép của những nhà báo chuyên nghiệp. Chúng tôi cười tít mắt mà không biết đã có một người đã ngồi thêm vào lúc nào. Người này là đàn ông trông hơi cũ và chưa già lắm. Người chả có gì đặc biệt, duy có đôi mắt, nó đầy vẻ tinh ranh. Người này nhìn chúng tôi khắp một lượt rồi thủng thẳng:

- Tôi xin nhập Hội nhà báo viết về chuyện xia.

- Anh là ai?

- Tôi là Vinh Thân, nhà báo tự do, viết về nhiều đề tài, nhưng thích nhất là chuyện xia. Tôi xin kể mấy chuyện liên quan để nhập hội có được không?

- Vâng, xin anh cứ kể đi ạ. Chúng tôi thích nghe lắm. X, xinh xắn nhưng láu táu.

- Vâng, tôi sẽ kể. Nhưng tôi hơi tò mò một chút là các cô nương ngồi đây tuyền xinh đẹp cả, sao lại thích chuyện xia? Không sợ bị đánh giá là tầm thường sao?

- Sao lại tầm thường. Xin lỗi ông anh. - H, báo V nổi nóng. - Những cô nương ngồi đây toàn là những cây bút gạo cội, giật ối giải báo chí rồi đấy. Còn chuyện xia ấy à? Ông hãy đi quanh cái thành phố này xem, cái gì nhiều khẩu hiệu nhất, chuyện xia, ông biết chứ. Tôi đố ông biết ở đâu có dòng khẩu hiệu: cấm xuống trụ ỉa. Tôi đố ông đấy.

- Tôi biết, ở cầu Long biên, chữ rất chuẩn.

H nghe vậy bỗng thuôn mặt không nói được gì nữa. Cả bọn bỗng im lặng. Vinh Thân bấy giờ mới thùng thảng kể:

Tòa soạn báo của tôi ngự trên căn biệt thự cũ. Hơn ba chục con người chỉ có một cái hố xồm tự hoại. Những kẻ làm báo ngủ ngày cày đêm nên nhịp điệu sinh học thay đổi ráo. Tám chín giờ sáng mới dẫn dệu nhau đi ăn sáng. Ăn xong còn phải uống. Làm li cà phê cho tỉnh táo. Ăn rồi ruột mới có cái để làm việc. Ăn xong có người tắm vẫn con đút miệng đã phải chạy ngay ra hố xí. Khổ nỗi cả tòa soạn chỉ có một cái hố. Thế là chờ nhau. Cái sự đợi chờ trong sự căng thẳng thần kinh. Lúc đó cộng tác viên đã đến gửi bài. Có cô nàng xinh đẹp nhất cơ quan trong khi nhả nhó chưa giải quyết được bầu tâm sự, trưởng ban biên tập đưa cho một bài bình thơ của cộng tác viên, yêu cầu cắt bớt để xếp vào trang cho số báo đang lên ma kết. Cô nàng nhận bài từ tay trưởng ban rồi để vào tập bài trước mặt. Sau đó hố xí hết ùn tắc cô giải quyết xong bầu tâm sự. Cô ngồi vào bàn giải quyết công việc. Cô cầm bài trưởng ban vừa giao lật trước lật sau, đọc đi đọc lại thì phát hiện thiếu một trang. Đầu cô bắt đầu nóng lên, có đứa nào chơi sỏ mình, lấy mất một phần bài. Cơ quan này có nhiều đứa ghen ghét với mình lắm. Toàn những đứa đồ kị. Thấy người ta xúng xính váy áo xinh hơn là đã tức rồi. Rồi cô nàng bỗng giật mình. Cô lặng lẽ đi vào nhà xí. Cái phần sau của bài bình thơ nằm lù lù trong sọt giấy của hố xí. Cô lặng ngắt đi ra. Cô lặng ngắt đi vào phòng trưởng ban. Tay trưởng ban được phen tha hồ sờ mó. Tay này thích gái xinh. Mấy lần cứ nửa nạc nửa mỡ vuốt má cô nàng. Cô nàng cũng nửa gân, nửa bạc nhọc mà vả cho mấy vả.

Sau cái vụ đó chưa lâu thì lại có chuyện liên quan đến nhà xí. Tờ cuối tuần, dạng tạp chí đóng thành quyển được nhà in chuyển đến để tòa soạn xem lại lần cuối trước khi phát hành được để tênh hênh trên bàn làm việc. Cái việc xem lại lần cuối này nằm trong qui trình in báo, xem ra đã lỗi thời nhưng tòa soạn vẫn giữ nếp. Tay trưởng ban bạn đọc mắc bệnh nghề nghiệp nặng, nên chỉ rình đồng nghiệp mắc lỗi là đi ton hót với lãnh đạo. Hắn vớ lấy tờ báo lật lật để tìm lỗi. Bỗng hắn ô hô lên một tiếng rồi chân hắn tợn tợn sang phòng tổng biên tập:

- Anh ơi, có chuyện rồi. Anh xem này, xem này, thiếu hẳn trang 44.

Tổng biên tập nghe vậy cũng toát mồ hôi. Hơn ba vạn bản in chữ có ít đâu. Tòa soạn được phen náo loạn. Phòng trị sự phải cử ngay người đến nhà in để lấy thêm mấy tờ báo khác. Mặt tay trưởng ban bạn đọc hí ha hí hửng, phen này có đứa bị kỉ luật. Cô họa sĩ của báo đi cà phê về, nghe chuyện vội chạy ra via hè. Cô nàng đứng bưng miệng cười như nắc nẻ. Cười đến rã cả ruột mới dám quay lại phòng. Cơ sự là vì sáng nay con bình bản mời cô ăn bún riêu cua.

Trị sự mang về mười cuốn, đủ hết cả trang 44. Tổng biên tập thở phào nhẹ nhõm. Mặt tay trưởng ban bạn đọc xám ngoét. Hẳn bị Tổng biên tập triệu sang mắng cho một trận vì cái tội hay hớt lẻo. Hẳn tức lắm. Thề sẽ lột son phấn của mấy con ranh. Mặt hoa da phấn nhưng đít thâm sì. Thâm sì vì con nào cũng chùi bằng giấy báo. Mực in dây ra đít.

Tòa soạn này kể cũng lạ. Những chuyện đời non lấp bể, những chuyện kinh thiên động địa chả mấy khi được đem ra bàn. Chỉ những chuyện trai gái, cái đực. Chuyện ăn uống hút xách. Chuyện ỉa non, đái dầm là hay được mang ra bàn. Một phóng viên trẻ vừa đi công tác vùng biển về. Vừa viết bài vừa cười bò lăn:

- Chuyện hay không chịu được mà không có cách gì chêm được vào bài. Ông hiệu trưởng kể, đời sống của các giáo viên ở đây khổ lắm, không có lời nào tả nổi. Làm gì có nhà vệ sinh, nước sạch thì thiếu. Muốn đi ỉa đi đái thì cứ ra cồn cát kia thôi. Chuyện chú chả tin nổi đâu. Có cô giáo bị ốm quá mới đi bệnh viện khám. Khổ có bị bệnh gì đâu, chỉ là vì cô này đại dột lấy lá thông chùi cho sạch. Ai dè lá thông nó chui vào bụng, thế là sinh đau bụng.

- Thế chú có hỏi ông hiệu trưởng đó là lá thông nó chui vào bụng nào không?

- Anh hỏi lạ. Người chỉ có một bụng chứ mấy bụng.

- Thằng này ngu quá. Đàn bà có hai bụng. Một bụng đựng cứt, một bụng đựng con. Vậy chú mày tưởng đàn bà chỉ có một bụng, vậy chứ mày nằm chung với cứt trong bụng mẹ mày à?

Mặt chú phóng viên trẻ ngấn tò te.

Lần khác là cô phóng viên già đi công tác miền núi. Về tòa soạn cô kể chuyện:

- Tôi đã biết người dân tộc họ đi ỉa kiểu gì.

- Kiểu gì? Giờ bà mới biết à? Hơi quê rồi. Bà biết vì sao mà họ làm nhà sàn không? Dưới nhà sàn họ nuôi chó để làm gì?

- Chú mày biết một mà không biết hai. Ta kể cho chú mày tỏ để lần sau mà biết cách tránh né. Kẻo không bị tương vào đầu. Ta đổ chú mày tìm thấy cái lỗ nào trên nhà sàn đấy. Làm gì có cái lỗ nào.

- Cạnh cái chum nước ấy.

- Chú mày rất nhầm. Không có cái lỗ nào ở cạnh chum nước đâu. Trong cái chum chỉ có cái gáo múc nước thôi.

- Vậy bà nói đi, sốt hết cả ruột.

- Ta nói trước ta đăng kí bản quyền vụ này rồi đấy nhé. Đừng có ai ăn cắp chi tiết này đấy. Đây, như thế này. Họ ngồi xổm, hứng một tay vào đít nhớ. Rồi ị vào tay nhớ. Rồi vứt như thế này này, ra đường, hoặc vào đầu ai đấy thì vào nhớ. Tay y sĩ đỡ đẻ của bản đã bị tương vào đầu mà. Rồi sau đó thì múc nước ở chum ra rửa tay.

- Vậy nếu ỉa té re thì sao?

- Thì cũng chả sao. Dội nước cho trôi xuống dưới. Đẳng nào dưới sàn chả có phân trâu, có thêm phân người thì cũng khác gì phân trâu, toàn ngô là ngô cả.

- Bây giờ vẫn thế à?

- Vẫn thế. Ông chủ tịch huyện báo cáo, toàn huyện tôi nếu vận động bà con xây nhà vệ sinh kiểu nhà nước và nhân dân cùng làm thì nhà nước cũng phải đầu tư trên 22 tỉ đồng. Nhưng cái chính là hiệu quả không cao. Vì có nhà vệ sinh rồi thì lấy nước đâu mà dội vậy nên bà con vẫn ỉa bậy.

Đỉnh cao câu chuyện xia của các nhà báo là câu chuyện của nhà thơ báo V. Tòa soạn báo V cũng ngự trên căn biệt thự cổ. Lại ngự tít trên tầng 3. Có một tay nhà thơ làm biên tập phần văn hóa văn nghệ tá túc lại tòa soạn vì nhà hẳn ở quê. Tầng trệt có mặt tiền quay ra phố, là quán cà phê. Cứ buổi sáng quán cà phê dọn hàng thì lại thấy một bọc từ trên trời rơi xuống bốc mùi lố măng. Chủ quán tức lắm mà không sao bắt được quả tang. Cho đến một hôm chủ quán mang tang chứng vật chứng lên là một tờ giấy thép có dòng kẻ loại năm hào hai. Trên đó có một bài thơ, có tên của nhà thơ hẳn hoi. Nhà thơ H. A bị triệu lên phòng tổng biên tập. Sau khi nhìn như thôi miên vào tờ giấy còn dính nhoe nhét cứt, nhà thơ H. A buồn rầu nhận tội. Hứa từ nay sẽ không quăng xuống tầng một nữa. Mà sẽ cố nhin đến sáng để ra nhà vệ sinh công cộng. Sau đó nhà thơ H. A rụt rè xin lại tờ giấy có chép bài thơ và trình bày:

- Tối qua mất điện. Bài thơ tôi vừa làm xong. Tôi tìm mãi không thấy. Đang tiếc đứt ruột. Bài thơ tôi tâm đắc quá. Mà các bạn biết không, giây phút các nhà thơ làm thơ là thần thánh nhập vào. Khi tỉnh rồi bảo viết lại, đố ai viết lại được. May quá. Tôi lại tìm thấy bài thơ. Cám ơn chị chủ lắm lắm.

Bối cảnh lịch sử của Đế chế thi ca đã được bày ra tô hô trong đoạn mào đầu, những đoạn còn lại chỉ là ghi chép vật vãnh của các nhà báo...

Chương 2

QUE THỬ

Kính thưa các đồng chí lãnh đạo, kính thưa toàn thể các đồng chí. Hôm nay một vinh dự lớn cho đơn vị ta được mở lớp tập huấn về vấn đề tư tưởng và đạo đức của lãnh tụ. Trân trọng kính mời đồng chí K, phó giám đốc lên đọc lời đề dẫn. (Vỗ tay)

Kính thưa đồng chí PH, vụ trưởng vụ cán bộ, kính thưa đồng chí giám đốc và toàn thể các đồng chí đã có mặt trong cuộc hội thảo. Tư tưởng của lãnh tụ đó là chủ nghĩa yêu nước và ý chí kiên cường trong đấu tranh dựng nước và giữ nước. Chủ nghĩa yêu nước là dòng chủ lưu chảy xuyên suốt trường kỳ lịch sử nước ta, là chuẩn mực cao nhất trong bảng giá trị Văn Hóa trừu Tinh Thần Việt Nam. Mọi học thuyết đạo đức, tôn giáo từ nước ngoài du nhập vào nước ta đều được tiếp nhận khúc xạ qua lăng kính của tư tưởng yêu nước đó. Tư Tưởng trừ Đạo đức của Người mãi là kim chỉ nam cho mỗi Hành Động trừ Suy Nghĩ của chúng ta.

(Đó là chủ nghĩa yêu nước và ý chí kiên cường trong đấu tranh dựng nước và giữ nước. Chủ nghĩa yêu nước là dòng chủ lưu chảy xuyên suốt trường kỳ lịch sử Việt Nam, là chuẩn mực cao nhất trong bảng giá trị Văn hóa – Tinh thần Việt Nam. Mọi học thuyết đạo đức, tôn giáo từ nước ngoài du nhập vào Việt Nam đều được tiếp nhận khúc xạ qua lăng kính của tư tưởng yêu nước đó. Tư Tưởng - Đạo đức của Người mãi là kim chỉ nam cho mỗi hành động- Suy nghĩ của chúng ta).

Những tiếng khúc kha khúc khích nho nhỏ rồi to to dần dần đang loang ra từ mấy hàng ghế cuối, chỗ của mấy đứa trẻ cứng đầu cứng cổ. Đồng chí PH thì mặt đỏ tía tai, huyết áp tăng vù vù. Trong đầu đồng chí PH túa ra toàn từ bậy, đồ ngu, đồ con lợn, sao ngu đến cỡ này, ngu hết cỡ, ngu

kịch kim. Rồi đồng chí khom khom rẽ hàng người ngồi chắn để đi ra ngoài. Đồng chí đi rất nhanh ra khỏi hội trường, còn nhanh hơn khi ra khỏi sân, vẫy một chiếc taxi rồi chui tọt lên. Yên vị trên xe taxi đồng chí PH mới gọi điện thoại cho lái xe:

- Anh bận về trước rồi, chú đánh xe về đi.

- Nhưng anh ơi, họ chưa phát chế độ.

- Được đéo mấy đồng đâu mà chờ, cơ quan nó đang nợ lương. Về ngay, tham thì tham nó vừa vừa thôi chứ.

- Dạ, vâng ạ.

Đồng chí PH bồn chồn đi đi lại lại trong phòng nghỉ ngơi:

- Chết, chết cả lút, chết vì cái đồ ngu này thôi. Không hiểu là nó có học hết lớp 5 không cơ chứ. Mà thế đéo nào nó lại có cả bằng chính trị cao cấp kia chứ.

Đồng chí PH tự cho phép mình đối thoại với chính mình bằng ngôn từ đường phố.

- Không thể dạy dỗ được, ngu đéo gì mà ngu thế cơ chứ. Có đứa nó ghi âm lại nó kiện thì đi cả nút. Phải nghĩ kế gì đây, nghĩ ra kế gì đây để tháo gỡ tình huống này? Kế gì, nghĩ đi, mày lắm mưu nhiều kế lắm cơ mà, nghĩ đi.

- Anh cho gọi em ạ.

- Lên ngay nhà tôi, lên ngay đây tôi bảo.

- Anh chờ em 5 phút em có mặt ngay.

Đồng chí PH đi đi lại lại, ruột nóng như có người đốt.

- Bỏ mẹ, nóng ruột thế này là có đứa nói xấu rồi.

- Chào anh, rượu của anh đây này.

- Vứt mẹ nó rượu đi. Cậu nói thật với tôi đi, nói thật thì tôi mới cứu được cậu phen này. Cậu học hết lớp mấy?

- Dạ, em có bằng đại học thật mà, bằng thật chứ không phải bằng dõm.

- Thế sao sáng nay cậu lại đọc Văn hóa trừ Tinh thần, Tư tưởng trừ Đạo đức, Hành động trừ Suy nghĩ hả.

- Thì văn bản thế nào em đọc thế đấy mà. Đây anh xem em vẫn còn giữ văn bản ấy đây. Nói có sách mách có chứng chứ.

- Đồ ngu lâu khó đào tạo, cái dấu trừ này để chỉ rằng hai cái mệnh đề này nó là ngang hàng với nhau, là bằng nhau không cái nào hơn cái nào kém hiểu chưa. Khi đọc thì bỏ qua không được đọc ra mồm. Phải đọc thế này này. Văn hóa (ngừng một tí), Tinh thần. Tư tưởng (ngừng một tí), Đạo đức. Còn hành động - suy nghĩ thì phải đọc dấu trừ kia thành và nghe chưa.

- Khó thế hả anh, hay thôi thế này, anh cho em về nghề cũ của em là lái xe đi, em chả làm phó giám đốc nữa đâu.

- Thế mày tưởng lên rồi xuống dễ thế à? Lên thì dễ chứ xuống thì khó lắm đấy. Ngu, ngu thật. Liệu cái cơ quan mày có đứa nào nó ghi âm bài đề dẫn chiều nay của mày không?

- Em biết đâu được, em chỉ chăm chú vào văn bản để không đọc sai đã khổ rồi. Mồ hôi em chảy thành dòng từ sống lưng đổ thẳng xuống lỗ đít, mấy hôm nay lại nứt kẽ, xót chết giãy mà em có dám cựa quậy đâu.

- Nghĩ lại cái con mẹ chủ tịch công đoàn cơ quan chú nó nói chả sai, nó bảo nếu nó là chú nó chẳng nhận cái chức phó giám đốc ấy làm gì.

- Thì tiền em nhiều quá, em sinh nông nổi.

- Thôi về đi để anh nghĩ cách.

- Thằng cu vẫn chờ bố về mới chịu lên giường. Nó nhìn mặt bố buồn buồn nó mới hỏi:

- Bố ơi. Đời hôm nay có thằng nào nghe thằng nào rồi hờ bố.

- Thằng này láo nào, đi ngủ đi. À mà đã học thuộc bài chưa đấy?

- Con học thuộc rồi bố ạ.

Hôm nào hôm nao cấp trên về cơ quan dự cuộc bỏ phiếu qui hoạch cán bộ. Cơ quan này là cơ quan làm việc chữ nghĩa. Toàn bọn đầy chữ trong đầu. Nhân sự trong quy hoạch gồm ba người.

Người thứ nhất là đồng chí A: Có 15 năm trong nghề biên tập. Có bằng thạc sĩ văn chương. Luôn hoàn thành tốt mọi công việc được giao. Các nhà viết sách đều chọn đồng chí A để gửi gắm bản thảo. Đồng chí A đã giữ chức trưởng ban biên tập được 5 năm.

Người thứ hai là đồng chí B: Đồng chí B là trưởng phòng phát hành. Đồng chí B rất xông xáo, có đầu sách đồng chí đã bán được vạn bản. Chưa kể đồng chí B còn khai thác bản thảo rất tốt. Đồng chí B 5 năm liền là chiến sĩ thi đua cấp cơ sở.

Người thứ ba là đồng chí K. Từ ngày cơ quan ta không ăn ra làm nên nữa, xe phải bán đi đồng chí K được chuyển về phòng hành chính, lo việc

in ấn. Đồng chí K là một tấm gương cho chúng ta học tập về vấn đề tự học tập vươn lên. Đồng chí K đã tốt nghiệp trường đảng lãnh tụ.

Các đồng chí có ý kiến gì không?

- Tôi xin có ý kiến. Tôi là M, họa sĩ - thiết kế, hiện giữ chức chủ tịch công đoàn. Tôi đã làm việc ở cơ quan này hơn 20 năm. Tôi đã làm việc cùng anh K 15 năm. Về vấn đề tư tưởng đạo đức của anh K thì tôi không nghi ngờ gì. Nhưng về trình độ của anh K thì tôi rất lo lắng. Tôi có lời khuyên thật với anh K, nếu là anh thì tôi sẽ không nhận nhiệm vụ quá với sức mình như vậy. Tôi nói thế này để anh dễ hiểu. Sức anh vác được có 30 cân nhưng người ta lại chất lên lưng anh 100 cân liệu anh có vác được không? Tôi đã làm việc với anh K nhiều bận, giải thích thế nào anh cũng không hiểu được quy trình khác nội quy ra sao. Anh cứ bảo là cùng quy thì giống nhau. Kính thưa đồng chí đại diện cho cơ quan chủ quản. Cơ quan này là bộ mặt của cơ quan chủ quản. Cơ quan tuy không lớn nhưng lại luôn làm việc với các nhà văn, nhà thơ, nhà tư tưởng và các nghệ sĩ lớn. Họ xăm xoi xét nét từng lời ăn tiếng nói câu chữ của chúng ta. Chỉ cần chúng ta sơ sẩy phạm một sai lầm nhỏ thôi thì cũng bị họ mang ra bêu riếu, thì khác nào là vết nhọ bêu lên bộ mặt của cơ quan chủ quản. Tôi phát biểu thế này là rất thật lòng. Cơ quan ta đang đứng trên bờ tan rã, sách không bán được, những bản thảo tốt không đến được tay chúng ta.

Đồng chí cao nhất của cơ quan chủ quản lặng lẽ ra về từ lúc nào, chỉ còn lại đồng chí PH ở lại chỉ đạo việc bầu bán.

Hai tuần sau cuộc bỏ phiếu đồng chí PH đến đọc quyết định bổ nhiệm đồng chí Dương Thiết K giữ chức phó giám đốc.

Buổi tối đồng chí K mang bộ mặt hớn hở về nhà thẳng cu vẫn chờ bố về mới chịu lên giường. Đồng chí K hôn chụt vào má con rồi thùng thảng nói:

- May thời này đeo đũa nào chịu nghe đũa nào không thì đời đi bằng đít. Con trai con đã có bố làm quan rồi nhá. Cố gắng học hành cho giỏi lên.

Mụ vợ te te từ trong nhà tắm ra nguýt yêu chồng một cái. Đồng chí K bẹo đít vợ:

- Em, từ nay em phải tẩy não hai từ tài xế nhé. Chồng em là phó giám đốc. Hi hi đời này thật là hay đáo có đứa nào chịu nghe đứa nào chứ đứa nào mà chịu nghe đứa nào thì đời đi bằng đít luôn.

- Họ không chịu nghe nhau nhưng họ chịu nghe tiền anh nhỉ. Mụ vợ ngấm nguýt chồng.

Đồng chí PH đau đầu một tuần chưa hết. Mọi vấn đề to bằng cái đình đồng chí PH cũng chỉ giải quyết trong ngày một ngày hai. Cái cơ quan bé tí bé tẹo này, nhõn năm chục mống. Khoán sản phẩm bằng quỹ lương. Nói trắng phớ ra là thế này, lương tháng được 5 triệu thì cũng phải mang bằng được 5 triệu về cho cơ quan, thiếu đồng nào trả đồng ấy. Đến Tết nhất người ta khoe tiền tấn tiền tỉ, nghèo như cô giáo mầm non mà cũng còn được đôi trăm thì nhân viên của cái cơ quan này ối người phải đi vay tiền mà trả cho cơ quan, vì tội ăn trước trả sau, đau hơn hoạn.

Người ta chết sông chết biển, không khéo chết vì vũng trâu đầm. Mà khổ cái thân mình, có phải mình mình xơi của nó đâu. Sếp cao nhất ăn nhiều nhất. Có cái thằng thầy dùi chui lỗ đít, nó dùi kiểu gì mà sếp cả sợ chết khiếp:

- Nghĩ ngay đi, chết trùng rồi chết đau chết đốn, chết khổ chết sở, chết ô nhục, con cái cháu chắt không ngóc đầu lên được đâu. Cậu phải tháo gỡ bằng được vụ này đi. Ngu gì mà ngu lâu thế, ngu dai ngu dẳng, ngu không thể đào tạo được. Sao cậu báo cáo là nó đã học xong cao cấp rồi.

- Vâng, nó có bằng hăn hoi mà. Báo cáo anh bằng xịn chứ không phải bằng giả.

- Không báo cáo báo cây gì nữa, nghĩ đi làm đi, tháo gỡ bằng được vụ này. Bọn báo chí nó mà biết được thì đi tong cả, nghe chưa. Chẳng cần bọn chúng suy diễn đâu. Đời thừa nhà ai, tư tưởng mà trừ đạo đức thì còn cái tư tưởng dờm à? Văn hóa mà trừ giáo dục còn lại là cái quái thai ngấm dấm chứ còn là cái gì? Hành động mà trừ suy nghĩ thì đó rách nát chỗ. Là cái đầu lâu không có óc, là cái đầu đất biết chưa, biết chưa hả? Phúc tổ nhà ông với tôi còn dày, chứ nó lại đọc Độc lập trừ Tự do trừ Hạnh phúc thì đi bằng đít rồi.

Chưa bao giờ đồng chí PH được nghe sếp cả nói ngôn ngữ đường phố. Đồng chí ấy được đào tạo rất bài bản lại con nhà nòi có chân trong nhà đỏ. Sự thể đồng chí phải dùng đến ngôn ngữ folk¹ thế này là nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng. Đồng chí PH suy nghĩ rất nung nấu. Gọi cái thằng đầu lâu không có óc ấy đến cũng không giải quyết được vấn đề gì. Thôi thì gọi thằng giám đốc lên làm việc.

- Alô đồng chí B đấy à, tôi Vụ trưởng vụ Tổ chức cán bộ đây, việc quan trọng nên tôi phải đích thân gọi điện thoại cho đồng chí. Ngày mai đúng 8 giờ đồng chí thu xếp công việc lên làm việc với vụ nhé. Đồng chí mang theo tài liệu của cuộc hội thảo học tập tư tưởng, đạo đức của lãnh tụ. Việc rất quan trọng mong đồng chí thu xếp.

- Vâng, tôi sẽ lên làm việc đúng kế hoạch.

Đúng giờ G đồng chí giám đốc lên gặp vụ trưởng vụ tổ chức cán bộ.

- Báo cáo đồng chí tôi có mặt.

- Giám đốc ngồi đi. Đạo này cơ quan làm ăn khăm khá chứ?

- Khăm khá gì đâu anh. Cơ quan chủ quản mà không đỡ cho ít thì chắc chắn như đình đóng cột là giải tán nay mai.

- Làm ăn thì như mèo mửa vậy, có mỗi một cuộc hội thảo con con mà cũng để xảy ra sự cố, đóng cửa giải tán là phải chứ còn gì nữa.

- Đồng chí nói gì tôi không hiểu.

- Thì cái vụ hành động trừ suy nghĩ đấy thôi.

- Chẳng phải chính đồng chí ép chúng tôi phải đưa đồng chí K lên phó giám đốc là gì?

- Không, đồng chí chưa hiểu ý tôi đã cãi. Tôi đang nói về nghị quyết TW đã chỉ rõ: Khâu yếu nhất hiện nay là cán bộ mà. Chúng ta cũng đang mắc ngay phải cái khâu yếu này. (Thở dài), vì thế chúng ta phải tìm cách tháo gỡ. Cho tôi xem các văn bản của cuộc hội thảo.

- Trình đồng chí.

Đồng chí PH xem rất kỹ từng dấu chấm dấu phẩy. Không sai, rất đúng câu chữ. Đúng chỉ đạo. Đúng đường lối... Đây rồi, tư tưởng - đạo đức, chỗ thì gạch ngang, tư tưởng, đạo đức, chỗ lại dấu phẩy thế này. Mấu chốt của vấn đề đây rồi. Tiên sư anh tào tháo, giỏi thật, đồng chí PH tự thưởng cho mình một lời khen.

- Đồng chí giám đốc này, cơ quan đồng chí là cơ quan chữ nghĩa, có văn bản nào của cơ quan quy định về viết hoa, dấu gạch ngang, dấu phẩy không?

- Báo cáo anh có chữ ạ.

- Các anh theo quy chuẩn nào?

- Báo cáo anh chúng ta chưa có bộ quy chuẩn quốc gia về viết hoa viết tắt viết tên phiên âm... nên chúng tôi tạm thời lấy quy chuẩn của báo chí.

- Quy chuẩn theo cái gì, đấy là chuyên môn nghề nghiệp của các anh. Tôi xem trên văn bản thì thấy có cái này đập ngay vào mắt là sự lộn xộn, không chuyên nghiệp của các anh. Đây, anh lý giải cho tôi, sao chỗ này gạch ngang, chỗ này lại phẩy.

- Báo cáo đồng chí, gạch ngang và phẩy đều có giá trị ngang nhau trong văn bản.

- Ai chẳng biết như vậy. Tôi không cần đồng chí giám đốc phải mở lớp tập huấn cho tôi. Tôi chỉ hỏi tại sao không thống nhất một kiểu mà lúc thì gạch ngang lúc thì dấu phẩy. Hỏi sự trong sáng tiếng Việt ở một cơ quan xuất bản là có hay không?

- Đồng chí giám đốc, đồng chí hãy báo cáo cho tôi về mặt tư tưởng của từng biên tập viên trong cơ quan, từng người một. Và chú ý báo cáo kỹ cho tôi ai là người đã viết bản đề dẫn của cuộc hội thảo.

- Tại sao lại phải báo cáo vấn đề tư tưởng của các biên tập viên, tôi thật sự chưa nắm bắt được ý của đồng chí.

- Đồng chí biết diễn biến hòa bình là gì không? Từ tư tưởng biến chất đến diễn biến hòa bình là rất gần nhau. Đồng chí biết cách mạng hoa nhài không? Có cần phải súng đạn đâu. Đồng chí đã hiểu được ý của tôi chưa?

- Dạ, báo cáo đồng chí tôi vẫn chưa hiểu được ạ.

- Tôi lại phải dạy lại cho đồng chí về chủ nghĩa Mác - Lê Nin sao? Tại sao các đồng chí ấy lại chọn giai cấp vô sản lên lãnh đạo? Tại sao các đồng chí ấy lại không chọn những người có học thức cao thường được gọi là tiểu tư sản? Chính vì lập trường - tư tưởng không kiên định. Đây đồng chí phải hiểu được vấn đề mấu chốt ở đây chứ.

- Thưa đồng chí tôi đã hiểu lời mờ. Vậy tôi sẽ phải làm gì tiếp theo.

- Thế này đồng chí giám đốc ơi. Đồng chí phải mở ngay một cuộc điều tra về tư tưởng của các biên tập viên, từng lớp tiểu tư sản ấy. Dấu phẩy hay dấu trừ là một sự thử lòng đồng chí hiểu không? Như là cái que thử đàn bà có thai hay không ấy mà. Đồng chí có nắm được vấn đề chưa? Đồng chí phải nghiêm túc để thực hiện vấn đề này.

- Báo cáo đồng chí, tôi vẫn băn khoăn.

- Nếu đồng chí còn băn khoăn có nghĩa là tư tưởng chưa thông. Hay tư tưởng đồng chí cũng có vấn đề?

- Báo cáo đồng chí tư tưởng tôi rất vững chắc. Đồng chí không được nghi ngờ tôi về tư tưởng. Tôi sẽ kiện lên cấp trên đấy.

- Đồng chí giám đốc hơi nóng tính đấy nhé. Phải bình tĩnh hết sức bình tĩnh. Là thế này, tôi nói thẳng vào vấn đề cho dễ hiểu để còn triển khai chứ cứ đấu nhau khái niệm thế này rất mất thời gian. E hèm, cơ quan đồng chí có một nhóm cán bộ trẻ hay rúc rích cười đùa về đồng chí K. Hôm hội thảo tôi còn nghe thấy mấy tiếng cười to rất khả ố trong nhóm trẻ đó, tức là không coi ai ra gì, tức là tư tưởng đang có vấn đề, tức là manh mún của diễn biến hòa bình.

- Vâng vâng tôi đã hiểu được vấn đề. Đã hiểu.

- Tốt, về triển khai ngay nhé. Cuộc họp đến đây kết thúc. Tạm biệt đồng chí.

- Vâng, chào anh tôi về.

- Này, đồng chí PH gọi với theo giám đốc, cứ hợp đồng lao động mà nhè nhớ, lại chẳng sơn đá ra quần ấy chứ. Triển khai nhanh rồi báo cáo.

Sự vấp vấp ban đầu đó đã để lại cho đồng chí K một bài học vô cùng sâu sắc. Theo sự chỉ đạo của đồng chí PH đồng chí K phải làm thơ. Một cơ quan chữ nghĩa mà lại không biết làm thơ thì sớm muộn cũng bị đào thải. Đồng chí K nhận nhiệm vụ xong bụng đã bảo dạ:

- Thôi thì thôi thế là xong.

Về nhà đồng chí K vẫn vô cùng buồn bã. Thằng con trai nhìn đăm đăm vào mặt bố thương xót:

- Bố ơi, đời lại có đứa nào nghe đứa nào rồi hờ bố.

Thằng bé vừa ngoan vừa thông minh. Lần trước bố nó bảo đừng gọi là thằng mà chỉ gọi là đứa thôi, nó nhớ luôn.

Bố nó thở dài rồi thủng thảng:

- Đời. Đứa nào. Nghe đứa nào đâu. Biết nghe nhau. Thành cau thành bẹ. Đời. Đứa nào. Không nghe đứa nào. Không làm thơ. Thì thôi chào nhé. Ôm vô lảng đường trường. Đâu phải là nhục vinh. Thôi thì thôi chào nhé. Đồng chí phó giám đốc mến yêu ơi.

Thằng bé mếu máo:

- Bố ơi sao bố lại khóc. Bố làm thơ xong rồi bố cảm động quá hờ bố.
- Thơ, thơ à, đấy là thơ hờ con?
- Vâng con cũng thấy nó vắn vắn bố ạ.
- Ôi quý tử của bố, mày cứu bố rồi. ha ha ha bố biết làm thơ rồi.

Trong tập thơ của đồng chí K có bài Thôi thì thôi thế, rất nổi tiếng được khá nhiều người thuộc, nghe đâu nó được phổ nhạc. Bài thơ thế này:

Thì thôi.

Thì thế

Thì thôi

Thôi thôi thì thôi thế thì thôi

Thôi thì thôi

Thôi thôi thì thì thôi thôi thế

Thế thế thôi

Thôi thì thôi thì

Thì thôi

Thì thế

Thì thôi.

Chương 3

THỨ BẬC

Ông giáo mất. Đám tang to lắm. Hoa viếng xếp một hàng dài hơn 200 mét. Ông đông học trò đã đành con cái ông cũng thành đạt. Bốn con trai ông đều có địa vị xã hội. Có người là tiến sĩ có người là kỹ sư. Con trai cả của ông tuy không thành đạt bằng các em nhưng lại lấy được cô vợ làm to, làm trong văn phòng của thị trưởng thành phố. Ở cái đất này nghi thức được đặt lên hàng số một, trước cả luân thường đạo lý. Với nhà ông giáo thì điều này càng đậm đặc. Bốn anh em họp bàn về việc tổ chức tang lễ cho bố. Anh hai phát biểu:

- Khó mà phân biệt đoàn nào quan trọng hơn đoàn nào. Nghĩa tử là nghĩa tận thôi thì cứ như lễ thông thường đoàn nào đến trước thì vào viếng trước.

Anh cả phùng má trợn mắt:

- Sống trên đời phải có trên có dưới. Tôi là anh cả tôi quyết. Phải theo thứ bậc. Tôi chỉ vá xe đầu đường thật nhưng chị dâu trưởng làm ở văn phòng thị trưởng là cao nhất. Chú ba, chú có là tiến sĩ, giám đốc bệnh viện thì cũng dưới văn phòng thị trưởng, khách của chú phải viếng sau. Kim chỉ phải có đầu.

Anh ba vội vàng gạt nước mắt lên tiếng:

- Anh là anh cả, xin anh cứ quyết đi ạ, đoàn nào vào trước cũng được, em sẽ nói để anh em đợi.

Đoàn đầu tiên vào viếng là đoàn con cháu của ông giáo. Tiếng khóc chỉ âm âm trong ngực. Họ không được quá sức trong sự đau buồn vì còn phải lo khá nhiều thủ tục. Sau khi đi vòng quanh cha, họ đứng vào vị trí dành cho con cháu để đáp lễ người đến viếng. Không thấy chị dâu cả đứng ở vị trí. Tiếng loa của ban tổ chức:

- Xin mời đoàn văn phòng thị trường.

Đoàn khá đông đến hơn chục người nhưng toàn là phụ nữ. Họ vận trang phục giống nhau. Quần áo đồng màu đồng chất màu hồng nhạt, trên ngực có logo. Chị dâu cả cũng trong đoàn đó. Chị đã thay bộ áo tang bằng vải xô mũ chào mào để mặc bộ quần áo đồng phục. Thằng chắt của cụ giáo lên bầy nói bô bô:

- Đội tay thùng tay giẻ.

Mẹ thằng bé vội vàng lấy tay bịt chặt lấy miệng thằng bé.

Đám tang ông giáo diễn ra suôn sẻ đúng với kịch bản của anh cả nhưng anh cả vẫn có ý không bằng lòng:

- Cứ tưởng có ông thị trường.

Làm đám ba ngày của ông giáo các cô dâu đều phải xúm tay vào. Chị dâu cả là tổng chỉ huy. Chị cả giáo huấn ba cô em dâu:

- Vệ sinh an toàn thực phẩm phải đặt lên hàng đầu. Cái gì cũng hóa chất cái gì cũng hóa chất. Nhà tôi không có dùng nước mắt bình thường. Chai nước mắt nhà tôi sản xuất bằng tay, hand make, gần triệu bạc đấy, 80% độ đậm. Còn cái nem bé tí như ngón tay thế này thôi mà 18 vị đấy. Hôm nay tôi sẽ cho các cô thưởng thức các món ăn của văn phòng thị trường. Các cô tưởng các cô bác sĩ kỹ sư mà được ăn ngon hơn tôi à, đừng có tưởng bở.

Mấy cô em dâu lặng ngắt không cô nào dám dây lời.

Anh cả vào bếp xem xét, rồi cạo mặt bảo vợ:

- Hôm nay nấu cơm trắng để cúng bố. Đừng có nấu cái kiểu thổ tả xanh đỏ tím vàng nhà cô nhá. Tôi là tôi đổ đi đấy.

- Rõ là, thế nào là kiểu thổ tả, cơm dưỡng sinh đấy, vừa đầy đủ chất bổ vừa không bị bệnh.

- Thế thì để cô mang về nhà cô mà cúng bố cô, còn bố tôi là cơm trắng, cơm trắng nhớ chưa.

Ba cô em dâu vội vàng lĩnh ra ngoài, ngại bát đĩa bay.

Chị dâu cả rót nước chấm ra chiếc bát bé, rót rất tài, dính dính bát mỏng như cái long đen. Chị dâu hai thở dài, thế này thì ai chấm ai dừng đây. Nghe tiếng thở dài của em dâu, chị dâu cả phùng mặt:

- Ăn uống là cả một văn hóa đấy cô biết chưa? Nghe tiếng thở dài của cô là tôi biết, ý cô muốn nước mắm phải đổ ồng ồng ra nửa bát rồi chấm nằm ngang miếng giò như tấm ấy à. Quê quá cô em ơi, ăn phải ăn hương ăn hoa thì mới lên đẳng cấp quý sờ tộc chứ, không thì mãi mãi ở hạng ăn mặn đáí khai thôi.

Ở thành phố cũng có cái hay, đèn nhà ai nhà ấy rạng. Nhà ông giáo ở mấy đời trên quê cha đất tổ, nên không phải bán anh em xa mua láng giềng gần. Toàn họ hàng anh em cận huyết. Nhà ông giáo ở giữa phố, đầu phố và cuối phố cứ đi qua là tấm tắc rồi thèm khát rồi gato, con dâu thì làm trong văn phòng thị trường, con gái thì làm kỹ sư bác sĩ. Có kẻ biết hơn thì lại buồn cho ông anh trai của ông giáo, con cái chẳng được thành đạt, may có nhà mặt phố nên người bán cơm người bán ốc kiếm ăn. Các cụ chẳng có câu, không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời còn gì. Cái thời ông lang nức tiếng cả vùng, chỉ có bốc thuốc cứu người mà nuôi được những hai bà vợ và năm ông con trai, mua cả dãy nhà mặt phố suốt từ số 9 đến số 29. Các con trai không có ai theo được nghề của bố, cũng chỉ có ông giáo học hành tấn tới để làm được nghề giáo.

Bỗng một hôm có vụ đánh nhau rất to ở trên cầu bắc qua mương thối. Hai mù đàn bà quần nhau dữ dội, dùng mọi thế võ từng bị cấm chỉ trong giới võ lâm, ấy là cào, cấu, cắn. Khi đã thấm mệt hai mù bỏ nhau ra để thở. Mặt hai mù nham nhở do thế võ cào. Mù to béo lấy lại sức nhanh hơn mù gầy nhằng. Mù to béo tiếp tục lao vào dùng bàn tay hộ pháp vả đến đóp vào mặt mù gầy. Thì thôi máu không cần âm thầm chảy qua những vết móng

tay cào mà chảy ồ ồ qua lỗ mũi. Mụ gầy nhằng gục xuống thành cầu. Mụ to béo dường như vẫn chưa hủ. Mụ nhảy bản tan go đệm nhạc bằng võ mồm:

- Mày bề dưới lại thích chòi à. Người ta là ông to bà nhớn chứ cái cái ngữ nhà mày tay thùng tay giẻ chứ gì mà rợn. Chồng bà chết bà phải nuôi ba đứa con ăn học. Cái lò than nhà bà có trót tỏa khí độc sang nhà mày thì nếu mày với cái ngữ chồng mày là phường tử tế thì sang nói với bà mày một câu, hoặc tử tế hơn nữa cho đáng cái mặt đàn ông đàn ang thì làm cho bà cái ống khói. Đằng này mày lấy cái chất vim tấy mà mày tham những được mày đổ sang nhà bà để cho nó bốc mùi nồng nặc, đuổi khách nhà bà. Để bà dạy mày, mày có tham những thì tham những tiền bạc kia kìa, chứ cái chất tấy vim ấy mà mày đổ sang nhà chị dâu mày để đuổi khách thôi chứ cũng chả bán được cho ai đâu. Hay là mày làm cái biển vim văn phòng thị trường mà bán lấy mấy đồng đắp vào thân xác gầy như con mắt của mày kia. Mùa hè thì mày đổ vim, mùa đông thì mày mang cái quạt, quạt mờ thanh lý được ở công ty cái mả để thốc vào khách của bà. À mà này, thôi thì nhân tiện để bà nói luôn cho mày biết. Mày đừng có học cái cách ăn trường sinh bất lão của các ông to bà nhớn nữa. Mày biết một mà không biết hai, người ta ăn yến sào súp vi cá ban trưa thì ban tối người ta mới ăn cơm ba màu để thải bớt cái đạm kia ra để khỏi bị gut, khỏi bị mỡ máu. Nhà mày thì trưa ăn rau với đậu với lèo tèo mấy miếng thịt ba chỉ thế mà tối mày cũng bày đặt ra cơm ba màu.

- Bà biết đáo gì bữa ăn nhà tôi, mụ gầy đã hồi lên cái lại, tôi ăn yến sào với súp vi cá tôi phải trình nhà bà chắc.

- Thôi thôi tao xin mày đi. Mấy năm trước mày còn trẻ được ở tổ bùng bê, thì thoảng có hộp lớn hộp bé thức ăn thừa mang về. Bây giờ mày ở tổ tay thùng tay giẻ tham những được mấy lọ vim tao lạ gì.

Có hai mụ diễn màn ấu đả trên cầu mà người xem thì đến hàng trăm. Sao báo chí cứ kêu ra rả sân khấu kịch không có người xem nhỉ. Thế là đầu phố với cuối phố đã thỏa mãn cơn tò mò là con tò mò. Thì ra chỉ là nhân viên vệ sinh, còn dưới cả nhân viên tạp vụ. Có người thờ dài đến thướt:

- Ồi dào ơi cứ tưởng ái ố mĩ miều.

Toét toét toét giải tán giải tán đi. Mời hai chị này về đồn. Tội gì à, còn hỏi.

Hai mục bị giải về đồn miệng hai mục câm như hến.

- Tôi hỏi lại các chị có hộ khẩu thường trú ở đâu.

Mục béo nhấm nhấm:

- Số nhà 19.

Mục gầy chỏng lỏng:

- 17.

Đồng chí công an hộ khẩu mới về nhậm chức tại phường bèn tra sổ, đóng bệch một nhát cuốn sổ dày rồi xua tay rồi rút:

- Về về đi về đi, về nhà mà tự giải quyết, phường không giải quyết. Về về về đi, đóng cửa mà bảo nhau.

Hai mục ể oải đứng lên, chắc lúc ấy đã thấm đòn.

Hai mục bước đi xa trực ban mới hỏi hộ khẩu:

- Gì vậy?

- Họ hàng, văn phòng thị trường và công an.

Mục gầy phải xin nghỉ làm mấy ngày liền để lành vết cẩu. Hôm mục đi làm các công chức vừa hè dòm thấy mục từ xa bèn vón lại thành đám:

- Cao nhân, cao nhân phở ta.

Quả là mục khác biệt người hàng phố rất xa. Mục đi xe đạp pơ giô cũ thả tóc dài đến khoeo chân. Mục mặc chiếc váy trắng ngả màu cháo lòng dài bám gót chân. Mục, tên mục là Mục, Lã Thiên Ngọc Mục. Em trai Mục là Lã

Thiên Ngọc Gì. Có bạn em trai mù đi xe máy rồi không xi nhan bị công an tóm. Chốt ấy lại có cô thiếu úy công an trẻ xinh. Cô này hất hàm hỏi:

- Đề nghị anh xuất trình giấy tờ.
- Em không mang giấy tờ.
- Vậy chúng tôi sẽ lập biên bản để tạm giữ xe. Anh tên là gì?
- Em tên là gì.
- Tôi hỏi anh tên là gì?
- Em tên là gì.
- Tôi không đùa với anh đâu. Anh tên là gì?
- Em tên là gì.

Cô thiếu úy ra báo cáo với đồng chí tổ trưởng, em trai mù bị hốt về đồn, hốt hoảng gọi điện thoại cho chị. Mụ hằm hằm mang cuốn sổ hộ tịch không nói không rằng đập toẹt xuống bàn của trực ban công an:

- Nhìn đi, nhìn cho kỹ.

Mụ còn để cả thẻ ra vào cơ quan mù làm việc. Báo hại mấy đồng chí công an phải xin lỗi rồi rít. Tuy thế mù cũng chẳng vui gì, cứ lăm bằm trách cha mẹ sao đặt tên hai chị em oái ăm thế.

Mấy công chức vừa hè vừa cười hô hố vừa chỉ trỏ vừa nói rõ to:

- Công tăng tôn nữ lung linh mộng mơ, có thừa vim bán cho một hộp. Có vài gì đồ thanh lý không bán cho một tấm.

Mụ thông thả đạp xe qua đám đông, ngẩng cao đầu, cảm hơi hất lên đầy vẻ kiêu hãnh như nàng thiếu úy quân y đeo lon trung tá được báo chí tung hô là tây thi trong đội diễu hành. Mụ thấy thương cho đám đông kém hiểu biết. Làm việc ở văn phòng thị trưởng ngoài chuyên môn ra thì hàng tháng tất cả bộ phận tạp vụ đều phải học tập để chinh đốn tư tưởng. Toàn là

chuyên gia hàng đầu chứ không có hạng lưu tù. Mụ nhớ làm lòng bài giảng của đồng chí thị trường:

- Vì sao chỉ có một thị trường mà lại nhiều đồng chí tạp vụ? Vì thị trường rất ít việc, vậy thì các đồng chí là quan trọng hơn chứ. Sạch sẽ thơm tho như thế này là phải biết ơn các đồng chí chứ. Các đồng chí rất giỏi chuyên môn, tôi không khi nào phải phàn nàn. Còn về vấn đề tư tưởng thì mong các đồng chí luôn phải nhất quán, chúng ta làm ở một nơi rất quan trọng nhiều việc phải rất bí mật. Rất nhiều bí mật quốc gia nằm trong những cái tủ cái két sắt các đồng chí lau chùi hàng ngày. Rất nhiều quyết sách nằm trong những bộ óc vĩ đại mà các đồng chí cơm bưng nước rót, à để tôi dùng lại từ cho đúng, mà các đồng chí chăm sóc hàng ngày. Các đồng chí có biết các đồng chí quan trọng đến thế nào không? Vì thế khi làm việc các đồng chí chỉ nên tập trung vào chuyên môn, có lẽ nghe thấy nhìn thấy thì cũng như không nghe không nhìn thấy gì. Không thấy gì thì không bàn tán. Khi ra môi trường cuộc sống các đồng chí cũng đừng có khi nào nghe ngoài kia người ta bàn ra tán vào những quyết sách của văn phòng thị trường. Các đồng chí phải luôn tin tưởng một điều, mọi quyết sách của chúng ta, tôi nhấn mạnh, của chúng ta đều đúng. Tại sao tôi lại nói thế, vì khá nhiều các đồng chí ngồi đây có ảnh hưởng đến những cái đầu vĩ đại. Tôi xin lấy ví dụ cụ thể, bữa trưa các đồng chí nấu món súp yến rất ngon, ăn xong sức lực tràn trề, cái đầu minh mẫn thì quyết sách cũng sáng láng minh mẫn. Cái đầu mà u tối thì quyết sách cũng u tối đúng không? Tôi nói hơi dài dòng một tí để thấy rằng các đồng chí vô cùng quan trọng.

Bài phát biểu hay như vậy mà mụ tổ trưởng về quán triệt lại thô thiển thế này:

- Lau chùi cho sạch. Cầm điếu xã đàn. Bép xép mất việc.

Cũng có lúc tư tưởng mụ lung lay, ấy là khi mụ từ bộ phận bưng bê luân chuyển sang bộ phận lau chùi. Mụ ôm mặt khóc tức tưởi như trẻ bị đòn oan. Một đồng chí chuyên gia trong lĩnh vực giáo dục bèn dìu mụ vào phòng:

- Chị vào đây mà khóc cho kín đáo. Khóc là cách xả xì choét hữu hiệu, cứ khóc thật to vào.

Đồng chí còn đưa khăn mù xoa của đồng chí cho mẹ hỉ mũi, nhân văn thế đấy. Khóc no nê một chập quả là mẹ thấy lòng nhẹ bằng đi nhiều. Mẹ dốc bầu tâm sự:

- Tôi đã làm ở nhà bếp hơn chục năm rồi, tôi tận tình chu đáo, sạch sẽ, năm nào cũng đạt danh hiệu lao động tiên tiến, bây giờ đây tôi xuống bộ phận tay thùng tay giẻ như thế thì thật là mất mặt quá.

- Chị đã bộc bạch hết lòng mình ra chưa? Rồi thì nghe tôi phân tích đây. Thứ nhất chính chị tự hạ thấp nghề nghiệp chuyên môn của mình đấy chứ. Chị lại gọi nghề nghiệp cao quý của mình xuống như bọn hạ lưu. Lãnh tụ chẳng dạy: Lao động là vinh quang. Nghề nghiệp nào cũng vinh quang. Thứ hai là đẳng cấp văn hóa của một con người không phụ thuộc vào nghề nghiệp. Chị phải phân biệt học thức khác văn hóa. Ồi người có học thức cao mà vẫn không có văn hóa. Chị rất có dáng dấp của một quý tộc. Chị phải tu dưỡng và bồi đắp cho đẳng cấp của mình. Chị có biết tôi rất mê mẩn bộ tóc dài dân tộc của chị không? Tôi phải lòng nó đấy. Cho phép tôi nhé.

Ngài giáo sư đã quỳ xuống nâng mái tóc mẹ lên và hôn đắm đuối. Mẹ tôn sùng mẹ hôn đó vì nó như cái chiện đóng hai chữ quý tộc vào mái tóc và thân phận của mẹ. Từ ngày đó mẹ ăn cơm ba màu và chỉ ăn nước mắm 80% độ đậm. Thi thoảng không có mặt chồng mẹ nâng mái tóc của mẹ lên hôn vào nơi ngài giáo sư đã đặt mẹ hôn. Mẹ đã đo rất chính xác, từ chỗ cặp ba lá ở sau gáy đến chỗ ngài giáo sư đặt mẹ hôn là 8 năm tay. Và mẹ không cho phép mình được cắt đi một xăng ti mét nào, dù nó có chẻ ngọn và vót đuôi chuột. Kể cũng thương cho mẹ, mẹ đâu biết rằng mẹ hôn của ngài giáo sư cũng dài ra theo chiều dài của tóc. Bây giờ mẹ hôn đấy nó dài đến mông dít rồi, không còn ở ngang thắt lưng mẹ nữa.

Mẹ thương cho cái lũ đàn bà đầu óc nông cạn, từ ngày mẹ được ngài giáo sư khai ngộ mẹ còn biết làm thơ. Mẹ làm được một tập dày mấy mươi

bài rồi. Mụ chỉ còn chờ ngày lành tháng tốt để ra mắt tập thơ mà thôi. Bài thơ mụ tức cảnh Tam Đảo được ngài giáo sư cứ tấ tấ khen mãi.

Tam Đảo.

Đường uốn lượn quanh quanh

Như áo lụa Phật bà

Chỉ đây là tiên cảnh

Dưới trần gian ngọc ngà

Rừng có cây xanh mát

Nơi nghỉ ngơi hữu tình

Đến một lần chưa thỏa

Hẹn lần sau lại lên.

Chương 4

PHÂN LÂN NHƯ DÒNG SỮA MẸ

Người đời bảo bọn văn chương thơ phú tuyển lữ hâm. Người đời lại chẳng phân biệt được lữ hâm đằm vào thơ phú hay thơ phú lú người hâm. Trong Đế chế thi ca cô nàng đã tự tay xây nên một thương hiệu rất nổi tiếng với cái tên rất gọi: *Phân lân như dòng sữa mẹ*. Nàng không còn trẻ nữa. Thơ ca quyến rũ nàng khi cái loại hóc môn kiến tạo nên phụ nữ đang suy giảm nhưng kho kinh nghiệm lại đầy ních. Cô nàng bèn bỏ ngay nghề cũ để đi học trường dạy viết văn, làm thơ. Thực ra đây là cách nhanh nhất để nàng bỏ quê ra với thủ đô. Ra trường, nàng bèn xin việc ở một tòa soạn báo. Lớn tuổi, nhan sắc đang xuống cấp lại chưa có kinh phí để tút tát lại, lý do thứ ba mới gọi là giọt nước tràn ly, nhà thơ, cũng vì nể trọng kéo lại mà tòa soạn nhận nàng vào làm việc ở cái chân cộng tác viên có ăn lương. Một tháng nhận nhõn lương cơ bản, viết được dăm bảy bài báo, nhuận bút bèo bọt, cộng tất tần tật bằng tháng lương cơ bản, sống sao nổi ở đất thần kinh vừa phải thuê nhà vừa phải nuôi con trai ăn học. Nàng bắt đầu xuất kho kinh nghiệm. Nàng đến những nơi có tiền để xin quảng cáo. Cái mác nhà thơ của nàng phát huy hiệu quả. Một bận đến nhà máy sản xuất phân người ta đồng ý cho một trang bìa với một yêu cầu, ca ngợi nhà máy sản xuất phân bằng nhạc. Tưởng thế là khó với nàng thơ sao? Nhầm rất nhầm, sống ở một Đế chế thi ca thì ắt mọi sự kiện, sản phẩm lớn nhỏ đều có thơ, từ thơ sẽ phổ nhạc. Một đêm nàng làm xong bài thơ:

Phân lân như dòng sữa mẹ.

Nuôi cây lớn lên từng ngày

Không có phân đất chỉ là đất cằn

Đất có phân đất thành đất màu

*Đặt cây xuống cây lớn nhanh như thổi
Rồi đơm hoa, rồi kết trái cho quả mọng dâng đời.
Ơ phân lân, phân lân
Ơ phân lân, phân lân
Từng ngày em ngóng em trông
Từng bao phân đến với ruộng đồng
Như tình anh công nhân nhà máy phân
trao duyên cho em cô nông dân.
Duyên thăm nông đượm màu đất phù sa.*

Làm xong bài thơ nàng bèn nhờ mấy nhạc sĩ lão làng phổ nhạc. Những nhạc sĩ đều là chỗ thân quen với nàng vì nàng đã từng viết bài lăng xê họ trong chuyên mục tác giả và tác phẩm. Đọc xong bài thơ của nàng họ đều tấm tắc khen hay nhưng lại lắc đầu quây quậy vì... rất khó phổ nhạc. Vả lại có phổ được rồi thì ca sĩ nào dám hát bài có ca từ phân đây. Khó lắm thay. Ca sĩ thì hay phiêu chả nhẽ cả một quãng 8 cứ gân cổ cò, co cổ ngồng mà ca mỗi từ phân.

Cá chê à, mang tiền đến cho mà không đắt, thôi thì gái này làm tất ăn cả, ngật nổi nàng mù nhạc, không biết đến nốt *đồ* chứ nói gì đến *rê*, *mi*, *pha*, *son*... Tương kế tựu kế nàng gọi một thằng bé vừa tốt nghiệp trường nhạc đến:

- Chú đang thiếu tiền phải không? Phải học cách lấy ngắn nuôi dài. Khởi phải trình bày lòng thông. Chị hát chú ký sừng âm lại cho chị. Nào bắt đầu: Phân lân như dòng sữa mẹ. *Đô đô đô sòn xí rề...*

Một tuần sau báo ra, ở trang bìa 4 trên giấy cút xê trang trọng một bản nhạc: Phân lân như dòng sữa mẹ, Nhạc và lời của Hiền - Mimo. Hiền - Mimo là ai tòa soạn không cần biết cái cần biết là tòa soạn thu về 25 triệu

sau khi trích hoa hồng cho nàng 50%. Năm ấy nàng thu về cho cơ quan nửa tỷ tiền quảng cáo. Tòa soạn vội vàng phải ký hợp đồng vô thời hạn với nàng, sợ báo khác nhận mất. Họ yêu chiều nàng lắm. Đi công tác nàng muốn cho con trai đi cùng, điều chưa được cho phép trong quy chế chi tiêu nội bộ, nàng là ngoại lệ. Chuyển đi công tác vào Quảng Trị nhưng nàng lại muốn vào thăm cung đình Huế. Thì vào. Nàng mặc áo mẹ vua, con trai mặc áo vua ngồi ngai vua. Phóng viên ảnh của tòa soạn tác nghiệp cho hai mẹ con bộ ảnh đẹp tĩ tĩ.

Nàng làm việc rất cần mẫn. Nàng nhắm vào công ty xí nghiệp nào cũng với một khẩu hiệu, không cho chúng nó thoát. Mùa hè ở đây nắng nực. Cái chỗ khổ nhất là bột bảo vệ, nằm tơ hơ giữa giò. Vài ông giám đốc bị nàng quấy quả nhiều quá, ra lệnh, không cho nàng vào gặp, nhưng lại vẫn sợ bóng sợ vía nàng phải dặn bảo vệ nói dối, giám đốc đi vắng. Đi vắng thì nàng chờ. Bột bảo vệ có mỗi một cái quạt, chõ thẳng vào bảo vệ. Đầu tiên nàng tháo giày, đi chân đất xuống sàn lát đá hoa mát rượi. Cái đầu ong ong thế này không khéo tăng xông, nàng rút trong túi chiếc khăn mặt bông mang ra vò nước xấp nước rồi dội lên đầu. Lại tươi. Tiếp đến nàng lấy máy ghi âm hát vào đó, giọng nàng mỏng và chưa biết cách nhả hơi nên khi lên nốt cao rít chói tai như tiếng chuột bị dính bẫy. Hát xong nàng tua lại để nghe. Hết bài này đến bài khác hết bài nọ đến bài kia. Bảo vệ rồi ruột phát rồ, bí mật nhắn tin cho giám đốc:

- Xin anh tiếp cô ta đi, em sắp phát điên lên rồi, em sắp cạn sự chịu đựng rồi. Em đánh, em chửi cô ta thì lại bị khoác tội hành hung phóng viên tác nghiệp. Xin anh thương vợ con em.

Giám đốc đã từng chịu cảnh này bèn phải truyền lệnh:

- Để cô ta vào.

Cô nàng lại sỏ chân vào giày, chải lại tóc, vứt cho bảo vệ cái khăn:

- Mới đây, dập nước dội lên đầu, nắng thế này dễ tăng xông lắm.

Vào phòng giám đốc cô nàng chỉ việc đưa hợp đồng và giám đốc ký cái roẹt.

Quy trình công việc được cô nàng rút ngắn khi thời tiết càng ngày càng nóng nực. Cô nàng rút ngắn công đoạn hát vào máy ghi âm. Cô nàng rút trong túi ra một sấp ảnh ngồi ngắm nghía một mình. Chán chê rồi chìa cho bảo vệ xem:

- Chú xem này người yêu chị đẹp trai chưa, lại là sếp đấy nhé, ôi yêu thế yêu thế.

Cô nàng hôn tới tấp vào những bức ảnh, xong rồi để xuống cạnh bảo vệ. Dù đã được dặn trước và dặn đi dặn lại nhiều lần, cấm không được bắt lời với cô nàng nhưng việc liếc mắt nhìn thì vẫn phải liếc chứ. Ôi chết cả làng rồi, đích thị là giám đốc chứ ai, mà sao lại là người yêu cô ấy.

Thương hiệu của cô nàng đã được một tay sếp áp dụng triệt để.

Sếp gọi nhân viên đến. Nhân viên là một tay nhạc sĩ tài hoa, đang nổi như cồn. Nổi thì nổi nhuận bút một bản nhạc bèo bọt tiêu được mấy nả. Bọn ca sĩ thì như cướp ngày. Có thành **bài hit** của nó, nó trả cho đồng nào thì biết đồng ấy. Không trả thì cũng ngậm bồ hòn làm ngọt. Sếp giàu lắm, không biết làm gì mà giàu thế. Độ oai của sếp tỷ lệ thuận với đô la trong tủ nhà sếp.

- Này anh có hứng viết nhạc. Chú ra hiệu sách mua cho anh mấy cuốn tự học nhạc lý.

- Vâng thưa anh.

Một lúc sau nhân viên mang về một chồng sách dạy viết nhạc đưa cho sếp. Một tiếng sau sếp gọi tay nhân viên kia lên:

- Mà đánh đố anh đấy hử? Bố tao sống dậy để đọc cũng không hiểu hết sách này của mày, chứ nói gì đến tao. Mày cầm đàn lên đây. Anh hát mày ký sừng âm cho anh.

- Vâng thưa anh.

- Tựa đề của anh là:

TỔ QUỐC MÂY TRẮNG.

Bay vù qua chín tầng mây.

Một chiếc máy bay giảm âm thanh.

Nhìn xuống dưới đất tổ quốc mình.

Cong hình rồng lượn dưới mặt đất.

Đầu rồng là thủ đô ta đó.

Đuôi rồng là đất mũi cà mau.

Thân thương đòn gánh trên vai mẹ.

Là dải miền trung đất trạch vàng.

Tổ quốc ta ơi quân ăn cướp.

Rình mò cướp tàu cá của ta.

Chín mươi triệu môi người mấp máy.

Như bóng đèn không hô nổi thành lời.

Tổ Quốc ơi người linh thiêng sống mãi.

Đất nước này là của chúng ta.

- Xong chưa?

- Tuyệt anh ạ.

- Hát lại anh nghe.

- Giọng em không hay. Để em gọi ca sĩ chuyên nghiệp.

- Thế hả, làm luôn đi. Chi phí bao nhiêu về báo cáo anh.

- Này gọi thằng S chuyên kẻ vẽ lên đây cho anh.

- Báo cáo anh em có mặt.

- Anh có hứng vẽ. Mà đi mua toan mua màu cho anh. Ngay nhé. Tiền đây. Mua toan cỡ to như cái chiếu nhé. Chục cái nhá, luôn một xe tải khỏi lách nhách.

- Báo cáo anh vâng.

- Thư ký đâu nghe rõ đây, tôi không tiếp khách, không kể người đó là ai nhé, vợ con tôi cũng không được cho vào.

- Sếp thiên ạ.

- Thiên cái đầu lâu nhà chú ấy. Anh sáng tác. Anh vẽ tranh. Cơn hứng nó đang ủa vào lòng anh. Anh đang phải lòng nghệ thuật. Các gam màu đang tủa ra trong tim trong óc anh.

- Thưa anh vâng. Để em khóa luôn cửa ngoài như lúc anh đi vắng để không một kẻ nào làm phiền anh.

- Giỏi, sáng kiến hay, cuối tháng thưởng nóng.

Sếp bà đang ngủ ngon lành bị khuỷu tay chồng thức vào mạng sườn.

- Dậy, dậy tôi bảo cái này.

- Để mai đi tôi đang say cơn ngủ.

- Dậy đi tôi bảo. Nhanh.

- Mai đi.

- Không để đến mai được.

- Thì đây tôi dậy rồi. Ông bảo gì thì bảo nhanh lên.

- Bà nghe tôi hát giai điệu này có chữ tình không nhé.

E hèm hèm

Mùa xuân có cô yếm thắm.

Cô đi ngang ruộng lúa xanh.

Đầu cô đội một bị gạo...

- Theo bà bị hay hay thúng hay nhĩ? Bị thì hay bị lẫn với tay bị tay gậy.

- Thôi tôi xin ông. Ông tha cho tôi để tôi đi ngủ.

- Dậy dậy mình ơi, dậy tôi bảo.

- Khổ lắm lại hát à?

- Vợ chồng sống chết có nhau. Có họa cùng chia có phúc cùng hưởng chứ.

- Tôi chẳng chia hưởng được với ông đâu.

- Dậy đi. Nghe nhé e hèm hèm.

Thu qua rồi thu tới.

Lá rụng rồi lá xanh.

Chỉ tình yêu chúng mình.

Mãi xanh như tàu lá.

- Hay đấy chứ mình nhỉ, tôi viết tặng cho mình đấy. Hỏi có ai lãng mạn như tôi không?

- Tôi khổ với ông quá rồi, đêm nào ông cũng dựng tôi dậy để nghe hát với hò thế này à. Để tôi đi gọi điện thoại.

- Aloo anh à. Em xin lỗi bác vì gọi điện thoại cho bác khuya khoắt thế này. Bác chơi thân với nhà em từ tấm bé, bác khuyên nhà em một câu. Nhà em chịu khó hợp tác với em để đi khám bệnh, chứ đêm nào cũng dựng em dậy nghe hát thế này chắc là bệnh trọng lắm rồi.

- Cô đừng lo lắng nhiều quá ảnh hưởng đến sức khỏe. Mai anh thu xếp công việc rồi qua chỗ chú xem thế nào.

- Này có thằng nào làm được bài thơ ca ngợi tao, để tao phổ nhạc. Tao đã ấn định ngày giờ triển lãm tranh, thơ và nhạc của tao rồi. Tao thuê hẳn nhà hát chỉ để biểu diễn ôbara² nhé.

- Thằng này hay thơ phú lắm mà. Mà xuất khẩu thành thơ cho tao nghe cái. Nhớ là chủ đề ca ngợi tao ấy nhé.

- Vâng để em đọc.

Nói có người nghe.

Đe có người sợ.

Vợ có đứa chăm.

Năm có đứa bóp.

Họp có đứa ghi.

Chi có đứa bù.

Đi tù có thằng chạy án.

- Ở đéo mẹ mày, mày rửa ông mày chứ mày ca ngợi gì. Tháng này trừ lương.

- Báo cáo anh em nhớ mồm.

- Mày biết không sảy tay sảy chân còn đỡ được chứ sảy mồm thì mày toi lương. Tao biết bụng dạ mày rồi. Cháy nhà ra mặt chuột rồi nhá, con ời. Mẹ mày.

- Thôi thôi đừng đánh em nữa. Sếp luân chuyển em xuống phòng bảo vệ cũng được ạ. Thân em là xương là thịt, trong đầu em có não đấy ạ.

- Cút. Mày tưởng xuống phòng bảo vệ mà dễ hử. Mày phải ở cạnh anh. Mày thật tính, anh rất cần đứa như mày. Cút.

- Chú nói thật với anh nhé. S, anh rất quý chú. Chú được đào tạo bài bản về chuyên môn. Chú phải nhận xét thật trúng vào nhé để anh còn nâng cao tay nghề. Trong các bức họa kia chú thích bức nào nhất.

- Anh để em ngắm tí đã.
- Bức này anh à. Màu rất đẹp, khối không bị bẹp, có chiều sâu.
- CỤ thẳng này, mà có biết bức này là của ai không? Của cái thẳng họa sĩ A nó tặng bố mày, có phải bố mày vẽ đéo đâu.
- Chào anh em về.

- Anh, em biết tội em to lắm. Hôm nay em chuộc tội với anh đây. Đây là nhà thơ HH, một nhà thơ rất nổi tiếng. Anh sốt vào hu gờ³ mà xem tên anh ấy. Hôm nay em mới anh ấy đến đây để nhận xét thơ của anh đấy ạ.

- Tuyệt quá, rất vinh hạnh cho tôi. Quá là vinh hạnh. Xin anh đọc cho. Tôi cũng chưa đủ tự tin để in sách. Nếu anh đọc anh bảo được, tôi sẽ in sách luôn.

- Vâng, anh cho phép tôi đọc.

Nhà thơ nổi tiếng của chúng ta có cách đọc rất thần kỳ. 100 trang bản thảo mà anh ấy chỉ đọc xong có mấy phút. Rồi anh bóp đầu rồi nhăn trán như kiểu nặn óc ra.

- Thơ anh như lệ rơi, như máu ứa.
- Dạ thế là hay hay dở ạ?
- Trời, anh không biết tôi đang khen anh hay sao.

Nhà thơ HH từ chối bữa cơm trưa vì có cuộc hẹn với nhà đài. Mới chân trong chân ngoài vào cửa căn hộ đã móc ngay cái phong bì. Ôi cha cha chục củ. Tính ra mỗi chữ hơn một củ. Thơ anh như lệ rơi như máu ứa, khen vậy chứ khen nữa cũng chả chết ai. Bận sau có xiên là khen.

Nhà thơ HH chợt nhớ lại câu chuyện của hơn một năm về trước. Có một con bé cháu, cận huyết. Nó mới về nhà khóc lóc:

- Cậu không thương cháu thì cháu chết mất.

- Sao mà chết? Tuổi trẻ, tài cao lại xinh đẹp cứ mở mồm ra là chết, chết, chết. Mà ỳ tưởng chết mà dễ à?

Con bé òa khóc.

- Hơi tí là chảy nước đái ra.

- Cậu mang tiếng là nhà thơ mà ăn nói cục súc.

- Thế vấn đề của mà ỳ là gì?

- Cháu bị quấy rồi tình dục.

- Thằng nào, thằng nào để tao đến chém chết cha nó đi.

- Sếp cháu.

- Thế thì gay nhỉ. Chỗ ấy đang thơm, lở rớt nó đuổi việc lấy cứt mà bỏ vào mồm.

- Cậu cục súc, nhà thơ gì lại thế.

- Vậy mà ỳ tưởng nhà thơ không biết đói là gì à.

- Cậu ơi, nó làm thơ cậu ạ.

- Ai?

- Sếp cháu.

- Mà ỳ muốn cậu khen nó hử?

- Thì thế cháu mới nhờ cậu.

Con bé đưa cậu đến phòng của sếp. Khiếp, trông cái tủ rượu mới thèm làm sao chứ. Nó chưng cho thiên hạ gọi là vậy thôi chứ ở nhà chắc phải gấp mười thế. Chẹp, nhạt mồm nhạt miệng thế mà sao nước dãi cứ tứa ra nhiều

thế chứ. Nhìn như dán mắt vào chai Macalain. Cháu gái phải kín đáo véo vào bạng mỡ cậu một cái đau nảy người.

- Quý hóa quá hôm nay được diện kiến nhà thơ lớn. Tôi vừa in được một tập thơ, cũng là con cóc nhảy ra con cóc nhảy vô. Mong anh đọc cho.

Sếp đưa cho HH một tập thơ bìa cứng, in khổ không giống ai, giấy cút xê, bốn màu. Nước miếng vừa tạnh lại ào ra. Giời ạ, giá mà mình được in một cuốn thơ đẹp như thế này thì có chết cũng cam tâm, HH nghĩ thầm rồi nuốt nước miếng đến ực. Sếp sai nhân viên:

- Pha cho anh ấm nước. Chà Ô long để trong cái hộp trong cái ngăn kéo của cái bàn phía đằng sau cái gi đô cạnh cái két ấy.

Nhân viên theo chỉ dẫn của sếp để đi lấy trà. Thì rõ nó là cái ngăn kéo, nhân viên cầm vào cái núm kéo ra thì chảy ủa xuống chân tuyền bao cao su, che kín cả mu bàn chân. Giật mình là một phản xạ rất tự nhiên, cái ấm trên tay rơi choang xuống đất vỡ tan tành. Vừa dứt âm thanh tiếng vỡ, giọng sếp uy nghiêm:

- Không sao đâu, thôi uống nước suối đi.

Trong lúc ấy thì nhà thơ HH đã kịp đọc lướt qua mấy bài thơ. Bụng đang bảo dạ: Mẹ, thế này mà gọi là thơ à? Bố tiên sư cái Nhà xuất bản nào cấp phép cho cái thứ thơ này. Mà sao nó cũng viết linh tinh được nhiều thế này. Nhà thơ HH lật nhanh đến những trang cuối cùng, thì ra một phần ba phía cuối của tập thơ là anbum ảnh gia đình.

Nhà thơ HH dừng lại ở một bài thơ:

Đình làng mùa gặt.

Những chú bé son son nhảy trên lúa.

Cạnh trâu già đang thong thả nhai rơm.

Mấy chị nái xề sẵn quần móng lợn.

Bắp chân tròn trắng lóa dưới ánh trăng.

- Rất hay, viết về làng quê hay đến thế là cùng. Như lệ rơi như máu ứa.

Sếp nghe đâu có bằng tiến sĩ, mặt mũi phương phi, tướng tá nhìn rất chuẩn phong thủy. Nghe nhà thơ xịn khen da mặt sếp bỗng đổi màu, từ đỏ tía chuyển sang tái dại. Sếp lắp bắp:

- Thật thật vậy không ạ?

Nhà thơ HH bụng lại bảo dạ: Cơ khổ, thơ là cái thá gì mà sao lắm kẻ ham hố.

- Anh có thấy tôi khen chơi bao giờ chưa? Anh bảo lên đài truyền hình quốc gia bình thơ mà lại nói chơi thì có ai người ta để yên không?

- Tôi không tin vào tai mình nữa. Được một nhà thơ quốc gia khen ngợi những lời như thế thì tôi đã yên tâm vào tài thơ của mình. Tôi sẽ mua một tảng đá khoảng hai khối. Tôi nhờ họa sĩ thiết kế rồng phượng rồi tôi sẽ cho đục kèm với bài thơ này. Tôi sẽ bày ở cổng chùa làng tôi. Chẳng giấu gì anh, tôi cũng cung tiến cho chùa hơn một tỉ. Anh đọc lại giùm xem có bài nào hay ngang bài này nữa không để tôi đục vào đá luôn một thể. Giống như ông thiện, ông ác ấy, phải là hai mới cân.

Nhà thơ HH bỗng nhiên ra mồ hôi trộm. Hai bàn tay ướt dườn dướt.

- Thôi thế này, hôm nay tôi không được khỏe. Tôi sẽ mang cuốn thơ này về nhà đọc lại rồi sẽ nói lại với anh sau nhé.

- Vâng, cũng hay đấy. Biết đâu khi tỉnh tâm anh lại thấy mọi bài thơ của tôi đều hay cả. Nói thật với nhà thơ chứ tôi rất tâm huyết với thơ.

- Anh này, cái cháu nhà tôi, có lớn mà chưa có khôn mong anh giúp đỡ cháu tiến bộ. Cha mẹ nó nghèo lắm anh ạ.

- Nhà thơ cứ yên tâm. Nó có chứng chỉ là ông cậu nhà thơ lớn thế này thì không ai dám bắt nạt nó đâu.

- Cám ơn anh nhiều lắm. Chào anh.

Không có cả rượu lẫn phong bì. Chả chấp, được việc cho con cháu là vui rồi.

“Như lệ rơi như máu ứa” bỗng thành bửu bối trong tay nhà thơ HH. Nó giống như Câu chú Om Ma Ni Bat May Hum mà ý nghĩa của nó là: “Tôi cầu xin hiện thân của năm dạng và năm ý thức chuyển hóa, Vị bồ tát sở hữu viên ngọc và hoa sen để bảo hộ tôi thoát khỏi những nỗi đau khổ của chúng sinh trong sáu cõi.” Thơ của ai mà được khen Như lệ rơi như máu ứa thì đã lên đến bậc thiên tài, không những thoát khỏi những nỗi khổ đau của chúng sinh trong sáu cõi mà bỗng nhiên còn coi mình đã thành thánh. Thì đấy, quan sếp vừa làm thơ, vừa làm nhạc, vừa vẽ tranh đã chi ra mấy tỉ đồng, mấy tỉ là cái đỉnh gì, để làm một chương trình ca múa nhạc kèm với bán đấu giá tranh. Trước đấy sếp đã thuê các ca sĩ nổi tiếng hát những bài hát của sếp, rồi in đĩa CD. Sếp còn bố trí các doanh nghiệp mua đấu giá các bức tranh sơn dầu của sếp. Chương trình đã được giới Truyền thông sẵn đón rồi đưa tin rầm rộ. Mỗi tin năm triệu, bài mười triệu. Thời buổi thóc cao gạo kém thế này Tòa soạn nào chẳng cần quảng cáo. Những người đến xem còn được tặng đĩa CD và ăn tiệc đứng. Màn đấu giá tranh bức *Con chuột* của sếp được bán đến chín phẩy năm tỷ. Bỗng một nhát sếp từ anh trợ phú thành ngay một nhà văn hóa đa di năng.⁴ Thừa thắng xốc tới tiến thẳng lên rừng mua 10 héc ta, tự tay thiết kế một chiếc tháp, gọi tên là tháp Muốn. Có nghĩa là muốn gì được nấy. Tháp cao 13 thước bằng đá hoa cương. Phía dưới để sẵn hầm mộ, đợi sếp tịch mới đưa hài cốt vào, khi đó tháp mới thiêng như kiếu hô thần nhập tượng vậy. Rồi khi đó thiên hạ nô nức kéo nhau đến mà khấn mà vái để muốn gì được nấy. Muốn nhà lâu có nhà lâu, muốn xe hơi có xe hơi, muốn con trai có con trai, muốn con gái có con gái, muốn lên chức được lên chức... Nhưng nghe đâu, tháp vừa xây xong đã thấy lũ lượt trai thanh gái lịch mang vật phẩm số tiền vàng lên tháp Muốn để cầu. *Nghe đâu rất là nghe đâu, nghe đâu rất là nghe đâu tỏ tường*

trong một cuộc họp hàng nghìn con người sếp không ngăn cản được các ngôn ngữ đường phố tuôn trào từ miệng sếp như một bản nhạc ráp thể này:

Tổ cha chúng may mà mẹ chúng bay bố mày đã chết đâu mà đã vội vàng đi viếng bố mày bố mày còn sống lâu trăm tuổi đừng có mong bố mày chết sớm giang sơn sản nghiệp bố mày xây dựng đừng có mong bố mày để lại cho bố mày đi guốc vào bụng chúng mày cả trăm cái đầu ngu lâu làm sao thắng được đầu bố mày chúng mày tưởng ông tin chúng mày hờ ông mày đã đặt máy ghi âm vào bát hương ông để chờ trên tháp Muốn thắng nào con lào khẩn bố mày mất chức bố mày mất sớm đã bị ghi lại cả rồi cứ chiếu theo tiếng nói của chúng mày trong máy ghi âm ông sẽ thanh trừng hết liệu hồn mà cuốn gói ra đi đừng để ông phải ra tay tàn bạo.

Mấy đứa đầu trò lạng lẽ viết đơn xin nghỉ việc. Sếp rất nhân văn không ký đơn cho đi đã đành lại còn cho tăng lương sớm. Cái đầu mưu mô của sếp đang chất chứa sự tức tối nên chẳng thể nghĩ ra được mưu cao kế sâu đó đâu mà do một ông bạn có chung một niềm đam mê thơ.

Chương 5

DỰA BỮU BỐI LÀM NÊN NGHIỆP LỚN

Không có mĩ từ nào trong Đế chế thi ca có thể dành để ngợi ca nhân vật này, thôi đành mượn sang địa hạt cướp bóc vậy, thần sâu quỷ khóc. Đất ấy sinh lắm người tài, anh hùng, thi sĩ, bỗng đâu nẩy nòi ra một kẻ bất tài, bất diệt. Ngôn từ lắm khi bất lực, đành hỏi một cháu bé:

- Này cháu, có một người như thế như thế nên gọi đúng bản chất là gì được nhỉ?

- Đơn giản, sát thủ đầu mừng mủ. Gọi tắt là Đầu mừng mủ.

- Cảm ơn cháu nhiều.

Đầu Mừng Mủ có tư chất thông minh từ bé, mặt mũi trắng trẻo thư sinh, học hành sáng láng tuy có tật khóc dai như đĩa. Hồi bé ai đã trót trêu ĐMM khóc thì phải tìm cách mà trốn đi chứ không có thì thế nào cũng bị ăn mắng, nếu đã là người lớn, ăn roi, nếu là trẻ con vì ĐMM sẽ khóc từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, hoặc từ khi mặt trời lặn đến khi mặt trời mọc. Khi lớn lên thói khóc dai như đĩa đó chuyển sang tính bám dai như đĩa. Không chịu thân phận làm anh kỹ sư nghèo ở quê M dứt áo ra đi sau khi đã học lỏm được bài thuốc chữa lòi dom của ông thầy lang trong làng và xem bói tay của bà thòi bói mù ở chợ. M đi ra thành phố. M đưa ra một triết lý sống cho mình lồng khung vàng trong 6 chữ: *Theo đít voi hít bã mía*. Bao nhiêu vốn liếng mang từ quê ra, M sắm một bộ cánh xịn rồi nhằm đám đông động thổ khánh thành, (có các quan chức dự), M xuất hiện. Trong cái đám đông lộn xộn ấy có phải ai cũng biết được ai, cái mẹt M lại càng không ai biết. M liền lân la đến đám lái xe, rút bao ba con 5 ra khỏi túi áo com lê mời một đồng chí tài:

- Hôm nay bên ấy sắp nào đi đấy? Bên này chỉ có phó đi. Cầm cả đi, hôm trước theo sắp được một doanh nghiệp bao cho cả cây.

- Cậu bên doanh nghiệp mới ngon thế chứ. Đồng chí tài được cả bao ba số nên sẵn lòng dốc bầu tâm sự. Hôm nay đích thân chủ tịch đi.

- Vụ này quan trọng nên đích thân anh bốn đi là phải.

- Anh năm, người ngoài nớ các cậu cứ quen cách gọi theo số thứ tự, trong này không phải thế.

- Đúng là tật khó sửa, anh tư cũng sửa cho tôi mấy lần rồi. À tính tình cậu dễ chịu thật đấy, cầm con *longines*⁵ này mà đeo, hoặc về cho bọn trẻ con. Tớ phải vào xem sếp có cần sai bảo gì không.

Trong hội trường đang đến mục quan chức phát biểu, M rút trong ca táp da vàng óng chiếc máy ảnh hiệu Nikon rồi nắp ống té lê dài gần 40 phân. Bộ quần áo quá sang trọng của M thật ra cũng không hợp lắm với ai trò là phóng viên ảnh. Tụi phóng viên trông bụi bặm. M tiến gần sân khấu hơn mà không bị ai cản trở. Đến màn tặng hoa thì M đã leo vào được một trong hai bên cánh gà. Đến màn chụp ảnh lưu niệm thì M đã đứng sau đồng chí chủ tịch từ lúc nào. Miệng nở nụ cười tươi hơn hoa.

Chiều này đặc biệt đặc địa để M biết một đồng chí bí thư đang rất muốn học ngoại ngữ. Tiếng Anh bấy giờ dường như không được chuộng nữa vì không hiếm. Đồng chí bí thư muốn học tiếng Thụy Điển vì đồng chí đó rất ngưỡng mộ giải thưởng Nobel. M tức tốc đi học tiếng Thụy Điển. Thầy giáo dạy tiếng Thụy Điển khen M học sáng dạ mà không hiểu tại sao mới học được có hai buổi thì thôi không học nữa. M tiếp cận bí thư qua lái xe riêng của đồng chí ấy khá dễ dàng sau khi tặng bác tài một lạng cao hồ cốt. Được một giáo sư đang dạy đại học đến tận nhà dạy học miễn phí cho tiếng Thụy Điển đồng chí bí thư vui quá là vui nhận lời ngay. Đồng chí cũng thu xếp được thời giờ vàng ngọc quý báu của mình để học. Buổi đầu tiên chỉ là học các chữ cái, giọng M ấm và truyền cảm. Học được nửa tiếng thì M xin nghỉ giải lao. Rồi bắt đầu dở bữa buổi ra.

- Anh Năm em xin bắt mạch cho anh được không? Cụ nội em là một thầy lang nổi tiếng, thầy Hoe, chắc anh phải biết. Sử sách có ghi tên cụ nội

em anh à. Thời Minh Mạng cụ em đã bốc thuốc chữa khỏi bệnh cho quan đại thần nên sau đó được vua vời vào trong triều đình để chuyên chữa bệnh cho vua. Ông em để lại một cuốn sách ghi chép cẩn thận những bài thuốc để chữa bệnh cho vua. Hi hi mong anh đừng nổi giận, trong sách cụ em viết rõ thế này: Với trí tuệ anh minh, ngọc thể luôn được tắm bổ bằng sơn hào hải vị nên Hoàng Thượng không mắc bệnh trọng duy chỉ có hai thứ bệnh thì không thể không mắc phải, do cách sống và sinh hoạt là mắc. Đó là trĩ và liệt dương.

Đó là bảo bối của nhà em anh à. Cụ nội em truyền nghề cho ông nội, cứ chiếu theo sách bảo bối đó là bốc chữa cho bá tánh trong vùng, nức tiếng. Đến lượt cha em rồi truyền đến em. Anh cứ đến em bắt mạch cho anh. Em biết chứ, với trí tuệ anh minh ngọc thể luôn được tắm bổ bằng sơn hào hải vị nên anh không mắc bệnh trọng gì đâu duy chỉ có hai thứ bệnh không thể không mắc phải, do cách sống và sinh hoạt mà mắc.

- Thôi thôi cậu đừng phải giải thích gì nhiều sốt ruột quá, đây đây cậu bắt mạch cho tớ.

M bắt mạch rất bài bản. Trầm ngâm một hồi M phán:

- Hai bệnh mà cụ em phán trong sách quý kia thì hiện nay anh mắc một.

- Cậu đúng là con dòng cháu giống. Cậu bốc thuốc giúp tớ nhé, bà xã suốt ngày chỉ ước ao, giá như anh khỏe khỏe thêm thêm thì đúng là cái số em lồn vàng lông kim cương. Gớm mụ ấy, cô giáo dạy văn hẳn hỏi thế mà lần lúc cũng nói tục, nói bậy phết.

- Anh đã tin tưởng em chỉ ba thang thuốc là khỏi. Em là em cứ theo các cụ, cơm ba bát, áo ba manh, thuốc ba thang.

- Anh ta tiếp tục học tiếng Thụy Điển đi anh.

- Có có chứ, mình phải học bằng được chứ. Để mình sắp lịch. Thứ ba tuần này nhé.

Thứ ba M đến nhà bí thư với ba thang thuốc và một thầy giáo dạy tiếng Thụy Điển.

- Anh Năm thuốc của anh đây ạ. Còn đây là học trò của em. Thầy giáo dạy giỏi nhất ở trường đại học của em đấy anh. Em bận nhiều việc quá nên không thật chú tâm vào việc dạy học cho anh như vậy sẽ rất có lỗi với anh. Chú em đây trên đời chỉ có mỗi việc dạy học làm vui thôi anh.

Không biết bí thư có học được ngôn ngữ Thụy Điển hay không, nhưng bệnh kia thì thuyên giảm hẳn. Tất nhiên M là thượng khách trong nhà. Nhiều khi M còn thành vật trao đổi trong một số việc làm ăn khá hiệu quả. Con đường hoạn lộ của M phơi phới. M muốn mở rộng chi nhánh sang một số huyện khác. Ở một huyện đồng chí lái xe mới được điều chuyển về thay cho đồng chí đến tuổi về hưu. Gặp M đồng chí tài rất cay cú vì quả đồng hồ *Longines* hóa ra là đồ dỏm nên mất mặt với người yêu. Đồng chí tài cứ để mặc cho M khai thác. Hôm ấy là buổi lễ động thổ khu chế xuất đông đảo lắm. Đồng chí tài còn khá sởi lởi chỉ đích danh đồng chí bí thư cho M:

- Anh Sáu kia kìa, áo xanh trứng sáo đáng vóc thư sinh. Đẩy đẩy cái ông beo béo đi cặp kè bên cạnh đây chỉ là chánh văn phòng thôi chớ có nhầm.

Để trả ơn M tặng cho đồng chí tài cả đồng hồ *Longines* lẫn cao hồ cốt. Bốn cữ soạn lại M ra cốp xe, giờ thì là xe riêng chứ không phải xe thuê nữa lấy ra một bó hoa rất đẹp rồi tiến thẳng về phía anh Sáu dúi bó hoa vào tay anh Sáu:

- Anh Sáu anh Sáu nhớ em hông? Thăng em con nhà dì ba cháu ông ngoại của chị dâu anh nè. Nhớ em hông anh Sáu, anh Sáu ốm quá để em bốc thuốc cho anh Sáu anh Sáu hen.

Anh Sáu cứng đờ ra không nói được câu nào, mặt tái mét kéo vội M đi xuống hàng dưới:

- Mày là thằng ngu nào thế, anh Sáu to béo kia cơ mà. Tao là thằng Tư chánh, đứa nào ló lại gạt mày rồi nhóc à. Biến đi không có tao gọi công an xách mày bỏ kho bây giờ.

Mấy đồng chí tài ôm ngực cười bể bụng ở bãi đỗ xe. M ngậm đắng nuốt cay ra về.

Tiền vào nhà M như nước. Các doanh nghiệp muốn gặp M khó hơn gặp vua. Ngày trước vua hay đi vi hành còn có cơ được gặp. Bây giờ không có kim ngân đặt trước thì đừng hòng mà gặp được M. Không gặp được M thì làm gì có người dâng sớ lên tâu bẩm việc con khóc vì đói vốn, đói dự án đến việc quy hoạch treo, quy hoạch chôn. Bài thuốc quý của M ngày càng phát huy tác dụng vì bột sừng tê giác được M trộn vào. Cái sừng tê giác hai tỷ được một doanh nghiệp làm quà tặng sinh nhật đồng chí phó chủ tịch được M cuốn làm của riêng. Thực ra thì gan M cũng chẳng đến nỗi to đến mức dám lấy quà tặng của đồng chí ấy, chỉ là M vừa lập một đàn cầu cơ cho đồng chí để đồng chí thăng chức cao hơn. Sau khi cầu cúng xong đồng chí hỏi M:

- Chú muốn anh tặng chú gì? Tiền thì chú chẳng thiếu gì nữa rồi, đất cũng dăm bảy cái nhà, xe thì cũng đủ một bộ sưu tập. Nhưng anh vẫn phải có trách nhiệm tặng thêm cho chú. Anh mà lên được thì anh sẽ để chú làm cố vấn về vấn đề cúng lễ phong thủy cho anh.

- Em chỉ cần có lời nói đó từ anh thôi. Em là em thì phải hết mình vì anh chứ. Mí lại em mà lấy tiền của anh thì lễ cầu cơ của anh em mình mất thiêng anh à.

Mồm thì nheo nhéo thế còn hai bàn tay M đang khoảng trong bị, em chỉ xin anh chiếc sừng tê giác kia thôi.

Chuyện làm giàu của M ở đất này bằng cách buôn vua, bán quan phải ghi chép lại dày bằng sử ký Tư Mã Thiên bên tàu. Mà ở đây là Đế chế thi ca sao lại đi kể chuyện buôn gian bán lận làm gì.

Chương 6

HỘI

Đang đến chỗ hay nhất thì đành phải dừng lại để kể về cái gọi là Hội. Hội là gì? Hội là một tổ chức tự nguyện của công dân, có cùng một ngành nghề, sở thích và có chung một mục đích. Hoạt động thường xuyên, không vụ lợi. Hội có tư cách pháp nhân, có con dấu, tài khoản riêng, có tên và biểu tượng riêng.

Cứ chiếu theo định nghĩa trên thì mọi công dân có chung một mục đích là yêu và thích thì sẽ nhóm họp vào chung một hội, mà hoạt động, mà bày tỏ sự yêu thích. Nhưng như vậy thì lại không phân cấp được thứ bậc. Ở Đế chế này có một Hội thơ ca rất chi là cao sang. Nghe đâu còn hàng ngàn lá đơn xin được nhập Hội mà hàng năm chỉ nhõn có vài chục người được kết nạp. Có người nộp đơn từ lúc tóc còn xanh rì đến khi nhắm mắt xuôi tay mà vẫn chưa được vào. Đành ôm nỗi ngậm ngùi nơi chín suối. Câu chuyện này hơi nhuốm màu liêu trai nhưng là thật trăm phần trăm. Chính người trong cuộc đã kể lại câu chuyện này.

Đại hội những người viết thơ sắp sửa khai mạc. Nghị trường nóng rẫy về vấn đề nhân sự ban chấp hành. Không hiểu ban chấp hành là cái gì mà người viết lách nào cũng muốn đặt móng vào. Vậy nên dân gian đã có thơ rằng:

Nhà thơ D tai biến hai lần

Vẫn yêu vẫn thích cái nơi chấp hành.

Nhưng chuyện không hay bằng có một nhà thơ đã chết rồi mà hồn không chịu siêu thoát. Sắp Đại hội những người viết lách bèn nhập hồn vào vợ đến cơ quan Hội để gặp nhà thơ P.

Chuyện như sau:

Vào khoảng 10 giờ sáng ngày X, sớm hơn 2 ngày khai mạc Đại hội có một người đàn bà lạ đến trụ sở của Hội những người viết lách tìm gặp nhà viết thơ P. Lúc đó nhà viết thơ P đang ngồi với 4 nhà viết văn và nhà viết thơ nữa để bàn về chương trình nghị sự của Hội. Khi được người đàn bà lạ xin gặp, nhà viết thơ P đứng ngay dậy để tiếp. Nhà viết thơ P là một nhà thơ nổi tiếng nên có nhiều người hâm mộ đến gặp. Nhà viết thơ P luôn niềm nở tiếp những người hâm mộ. Người đàn bà lạ xưng tên là V và đến cùng với chồng của mình. Nhà viết thơ P hỏi chị V:

- Vậy anh nhà đâu rồi?

Người đàn bà tên V liền rung mình mấy cái rồi ngược khuôn mặt trắng đại lên nhìn nhà viết thơ P:

- Tôi đây, tôi là H đây, anh P còn nhớ tôi không? Bốn năm trước tôi đã đến nhà anh để nhờ anh xem hộ tôi bốn bài thơ. Tôi chỉ cần anh xem hộ tôi thơ tôi làm có hay hay không thôi. Vậy mà anh lại bảo tôi rằng đừng có mượn thơ để làm tiền. Nay tôi chết đã được ba năm rồi nhưng vì lời nói của anh mà hồn tôi không siêu thoát được bèn mượn thân xác của vợ đến hỏi anh rằng: Ở đời có mấy nhà thơ mượn được thơ để kiếm tiền hở anh?! Và cái nhà thơ quen mới tập tọng làm thơ như tôi có mượn thơ để kiếm tiền được không anh ơi?!

Nhà viết thơ P nghe những lời trên bèn đi vội ra cửa, vừa đi vừa nói gắt lên:

- Nay, nhà chị đừng có mà lừa đảo tôi nhé! Tôi từng là nhà khoa học đấy. Tôi không tin cái mấy cái trò lừa đảo của chị đâu.

Nói xong những lời đó thì chân nhà viết thơ P cũng đã bước ra khỏi phòng. Ba nhà viết thơ, nhà viết văn khác cũng nhanh chân bước ra.

Sau Đại hội, một nhà viết thơ, người đã chứng kiến sự việc bèn điện hỏi nhà viết thơ P, có thật là một người làm thơ tên H đã đến nhà để nhờ

xem hộ bốn bài thơ hay không? Sau một hồi lúng túng nhà viết thơ P thừa nhận:

- Mình nhớ lại rồi, quả là bốn năm trước có một người tên là như vậy đến nhà mình nhờ mình xem hộ bốn bài thơ anh ấy mới làm. Nhưng mình thề là mình không hề nói với anh ấy rằng đừng có mượn thơ để làm tiền. Mình thề mình không nói vậy.

Nghe nhà viết thơ P nói vậy, nhà viết thơ N thở dài đến sượt:

- Vậy hóa ra trên đời cũng có người mượn thơ để kiếm tiền được à? Chả trách anh ta chết rồi mà hồn vẫn cứ lảng vảng ở quanh Hội những người viết lách. Chắc là anh này khi sống nghèo lắm đây.

Chính nhà thơ HH có chân trong cái Hội này. Hội tuyển những người ưu tú, đỉnh của đỉnh. Nhưng phàm người làm thơ ai cũng cứ nghĩ mình là đỉnh của đỉnh, người ta chưa biết đến mình chỉ có hai lý do.

A: không có điều kiện tiếp xúc với tác phẩm của mình (nghèo khó không mua được thơ chẳng hạn...)

B: đồ kỹ hẹp hòi không chịu công nhận tài năng của người khác.

Có một người dám nghĩ dám làm, chính vì sự dám nghĩ dám làm đó mà đồng chí đã đứng đầu trong nghề lái tờ râu. Như một quy luật bất biến trong Đế chế thi ca thì tất yếu đồng chí lái tờ râu có làm thơ. Đồng chí xuất bản mấy cuốn thơ liền, tuyển hay cả. Cái Hội đỉnh của đỉnh vẫn không chịu kết nạp đồng chí. Uất ức, đồng chí bèn lập Hội riêng, cũng có tư cách pháp nhân, có tài khoản và có con dấu. Trong vài năm đồng chí kết nạp được hơn ba nghìn hội viên. Trong khi Hội đỉnh của đỉnh kia mấy mươi năm mà chỉ kết nạp được hơn một nghìn. Tên Hội thơ của đồng chí lái tờ râu là Thơ, bao trùm hết thảy chữa. Đồng chí mở chi nhánh ở các nơi. Hai đồng chí ưu tú Mụ và K cùng có chân trong Hội. Ai cứ làm thơ là đồng chí kết nạp vào Hội luôn, đúng tôn chỉ mục đích của Hội. Chả như cái Hội đỉnh của đỉnh kia bày vẽ ban nọ bộ kia, rồi xét duyệt mấy cấp, vậy mà vẫn có những

chuyện bán bêu thành chuyện cười cho thiên hạ. Đấy, đấy, đấy, có một ông muốn được kết nạp vào Hội quá mới bỏ tiền ra mua một đôi giày Ý đem tặng nhà thơ nổi tiếng trong văn đàn có cái chân trong Hội đồng. Tặng thì nhận, giày đẹp thế mất cả tháng lương có khi cũng chả mua được. Nhận thì đi. Đến mùa kết nạp ông nọ không thấy có tên mình trong danh sách bèn đến gặp ông chai, ấy nhằm ông nhà thơ nổi tiếng đòi lại đôi giày. Nhà thơ nổi tiếng nhân cách cao, tên là Thánh Ly gọi thằng bé đánh giày lại tháo đôi giày ở chân ra bảo nó đánh thật kỹ vào. Nó đánh xong đưa cho ông:

- Xong rồi ông ơi, ông đi vào chân, trả lại cháu đôi tông.
- Đây trả lại cháu đôi tông. Ông cho cháu thêm mười ngàn nữa là hai mươi ngàn nhé. Cu ngoan.
- Thế sao ông không đi vào chân đi?
- Để tí nữa ông trả cho người ta.
- Thế ông đi chân không à?
- Ủ, có đi chân đất ông cũng vẫn là nhà thơ đúng không?
- Vâng, có khi còn hay hơn ông ạ. Thôi ông cứ đi đôi tông của cháu vậy kẻo nhỡ đâu ông giẫm phải mảnh sành chảy máu chân.
- Cháu ngoan. Ông dặn làm gì thì làm chứ đừng có làm thơ, nhớ chưa?
- Cháu quên hết cả chữ rồi, còn viết được mỗi một cái tên thôi ông ạ.
- Thế cháu tái mù chữ à?
- Hôm trước có một ông đến nhà cháu điều tra cũng hỏi bà cháu câu y chang của ông, bà cháu bấu, đã hết mù đâu mà tái. Ông à, bà cháu hay đọc thơ lắm, còn biết làm thơ nữa đấy.
- Thế cháu có thuộc câu thơ nào của bà không?
- Có ông ạ, bà cháu đọc:

Con ơi nhớ lấy câu này.

Cướp đêm là giặc cướp ngày là quan.

Rồi bà cháu thở dài, khộ, cái thời nào cũng thế.

- Ủ cu ngoan, đi đánh giầy đi, mai quay lại đây ông trả tông cho.

Rút kinh nghiệm câu chuyện trên, nhiều nhà thơ nổi tiếng khi nhận quà biếu, dứt khoát không chịu nhận giầy.

Chương 7

MA NHẬP THÀNH NHÀ THƠ

Anh bán đá lửa ở Đế chế thi ca rao rằng:

Đế tiền trong túi làm chi.

Mua viên đá lửa phòng khi tối giờ.

Nghे vậy MM phọt ngay ra ý nghĩ:

Đế vàng trong két làm gì.

Làm thơ đi để vênh vang với đời.

Thế là MM làm thơ. MM làm nhanh lắm, mỗi đêm làm mấy chục bài thơ. MM lại còn học cách phả tâm linh vào các bài thơ cho nó thiêng.

Cái cách này MM học được của doanh nghiệp Mút Mùa:

- Đời này, ngu thì chết chứ bệnh tật gì. Tiền toàn tiền đưc, sao để được nhưng chỉ cần phả tâm linh vào tiền phát thành tiền cái ngay, để ra sòn sòn.

MM học chưa xong cấp một nhưng nhờ trời được cái mẽ đẹp trai, hào hoa. Ông anh con nhà bác cấy văn hay chữ tốt bảo MM:

Trời cho cái mẽ bên ngoài.

Đế che đậy cái sơ sài bên trong.

Tưởng rằng MM tự ái ai dè MM sung sướng như bắt được vàng. Ra đời có ai khen MM tốt mã nhưng lại có âm hưởng chê bôi gì gì đó lập tức MM ngân nga hai câu thơ:

Trời cho cái mẽ bên ngoài

Để che đậy cái sơ sài bên trong.

Ngay lập tức kẻ đang đối thoại mà có ý chê bôi đó phải thay đổi thái độ. Cũng vì hai câu thơ đó mà MM lấy được con gái yêu của bí thư, đòi hợp tác với số phận làm cho MM chỉ còn hai từ rên lên. Cũng phải nói cho sòng phẳng MM tuy ít chữ nhưng quá là thông minh trong cách tính toán làm ăn. Một bạn MM nghe lỏm được câu chuyện thật lòng của các ông cốp:

- Đất này, có gì mà kinh doanh, làm được ra cái sản phẩm nào mà kinh doanh. Có mỗi sản phẩm lúa gạo của nông dân là còn bán được ra thị trường thế giới. Chết nổi, bán được đồng nào thì uống hết đồng ấy. Xuất khẩu được 3 tỷ đô la thì uống bia hết sạch bách cả ba tỷ. Chỉ có hau háu vào tài nguyên khoáng sản thôi.

- Thôi còn một ít đấy, ai nhanh chân thì được. Đất có đẻ được ra đất đâu, dầu có đẻ được ra dầu đâu, thiếc có đẻ được ra thiếc đâu...

- Thì hò nhau vào mà tát cạn bắt lấy.

MM đã biết phải đi nẻo nào. MM thuê người viết một cái dự án, mất 50 chục triệu. Bài bản đến từng chân tơ kẽ tóc. Không thể sao lấy được tiền. Những người viết dự án toàn là chuyên gia đã đành, lại kiêm luôn cả việc thẩm định. Việc sao không thành. Khu công nghiệp của MM rộng hàng trăm héc ta. Toàn bờ xôi ruộng mật của nông dân, đền bù một mét vuông đất với giá rẻ bằng cái bắp cải chính vụ. MM đổ cát rồi làm đường bằng mỡ nó rán nó. Nhìn chỗ đất đẹp, các doanh nghiệp nước ngoài đổ tiền vào đặt chỗ. Tiền vào túi MM như lũ quét. MM hoảng hồn. Ồi kẻ lấy đất của dân làm giàu. Giàu nứt đổ đổ vách rồi lăn đùng ra chết mà đã kịp tiêu đồng nào cho bản thân đâu. MM bèn bỏ tiền xây chùa. Chùa to lắm. Hôm khánh thành ngôi chùa MM làm chẵn 1000 mâm cỗ mời bá tánh đến xơi. Trong chùa MM chỉ đặt hai ban thờ, một ban thờ lãnh tụ và một ban thờ gia tiên nhà MM. Để chứng tỏ là đứa con có hiếu nhất trên đời, MM tự mình công mẹ già lên sân khấu rồi đặt mẹ ngồi trên chiếc ghế khảm rồng, công, phượng, trên nền nhạc *Công mẹ đi chơi*. Bá tánh vừa ăn cỗ vừa sụt sùi khóc

vì cảm động. Và thật nhiên MM không thể không làm thơ. Thơ của MM chẳng khắp tường trong chùa.

Một hôm MM đọc được trên một tờ báo nổi tiếng của Đế chế thi ca, viết về một người đàn bà xinh đẹp giàu có, chi 100 tỷ để xây chùa, bài báo ca ngợi người đàn bà đó biết đi buôn từ năm mười tuổi. MM ôm mặt cười, vừa cười vừa vả vào miệng như một thằng rồ:

- Ôi giời ơi là giời ơi, giời tha cho con với chứ. Mười tuổi ở nhà què đói ăn như thế thì đã mọc tí đầu mà đi buôn hương bán phấn được cơ chứ. Đến ba mươi nhà nó vẫn đói ăn vàng cả mắt. Từ ngày đứa chị con bà dì cháu bà bác họ đăng nhà cậu ruột của vợ thằng em rể lấy chồng là quan hàng tỉnh thì nó trúng thầu cái mỏ than lộ thiên. Nó khai thác than kết hợp với làm than thổ phỉ nên nó giàu nhanh như thế chứ. Có điều nó ém mình rất giỏi, mọi việc nó để cho em trai làm tất nó chỉ giật dây. Ôi giời ơi là giời, giời có mắt thì phải banh mắt của cái bọn nhà báo cho chúng nhìn ra một téo sự thật chứ.

Chứa cười xong thì MM đã giật mình thồn thột, bỏ mẹ, bọn nó mà banh mắt ra nhìn thì nó cũng sẽ nhìn ra chân tướng của mình. MM lại làm mặt uy nghiêm.

Chuyện của MM lại phải mất hàng kilogam giấy để mà chép. Là Đế chế thi ca thì đành phải quay về với thi ca.

Mủ tâm sự với báo chí:

Trước đây tôi có biết làm thơ đâu nhưng hôm ấy vào khoảng 3 giờ chiều tôi đang một mình vãng lai cảnh chùa thì bỗng đâu gặp một anh thanh niên đang rao bán một con chuột thành tinh có mào đỏ. Nghe đâu anh ta bắt được khi nó đang ngự trên ngai của ngài. Tôi đã mua ngài chuột thành tinh đó, rồi tôi phóng sinh cho ngài. Trước khi ngài chạy vào rừng ngài đứng trên hai chân chấp hai tay vái tôi mấy vái. Lạ kỳ, ngay đêm đó

tôi viết những câu thơ đầu tiên. Tôi cũng không sao lý giải được. Thơ như mạch ngầm, gió mát chảy ra từ bụng tôi.

Phóng viên lại hỏi: “Ông có nhớ bài thơ đầu tiên ông làm được từ cái luồng lạch ấy không?” Giả nhời: “Câu hỏi rất hay, tất cả những nhà thơ lớn thường có mấy khi thuộc thơ của mình.” Thực ra thì M thuộc lòng bài thơ đầu tiên mà M viết, sau khi đã đúc rút từ cuộc sống từng trải của mình, như vậy:

Đời là cái đình.

Tình là cái que.

Tình yêu là con vịt què.

Loe nhoe là đập chết.

Tập thơ đầu tiên ra mắt công chúng vô cùng hoành tá tràng. Chết nổi lại dùng sai từ. Báo chí đưa tin rầm rộ. Vì tin bài được trả theo giá của quảng cáo. Quảng cáo thơ lại chẳng sang trọng hơn quảng cáo xà phòng để dành riêng cho phụ nữ rửa chỗ kín đáo ư? Lại nữa, phóng viên đưa tin bài còn được tặng thêm đồng hồ Longines hoặc là cao hồ cốt. Sộp thế cơ mà. Có một tập thơ là M tặng thêm mấy chân kính. Thử sốt vào hu gờ mà xem, trong có 0, 27 giây mà ra nhưng hơn 500.016 kết quả. Thấy đời đang hợp tác với số phận mình quá, M làm tới. M mua 100 con trâu già rồi lột da, thuộc da rồi viết thơ của mình lên đó. Kỳ tình là trước đó M đã bỏ tiền thuê thợ lên rừng dẫn trúc về chẻ thành thẻ rồi tẩm ướp diêm sinh, phơi cho kiệt nước rồi M khắc thơ của M lên. Đã tẩm diêm sinh nhiều đến thế mà cái lũ mỗi chết tiệt, có một đêm chúng chén sạch cả tập thơ nặng hàng tạ. M nghiến răng kèn kẹt cầm thù cái lũ mỗi. Phen này thì đồ cụ chúng mày gặm được da trâu già của ông đấy. M đăng ký kỷ lục ghi nét. Rình rang một cái lễ to đùng. Rất nhiều quan chức và báo chí đến dự. Đài truyền hình quốc gia đưa hẳn tin trong chương trình thời sự. Rồi nghiêm nhiên tập thơ da trâu lột vào bảo tàng 11 tỷ xây xong đắp chiếu để không vì thiếu hiện vật.

M mang sự mãn nguyện lên mặt. Cái gương mặt không lẫn vào đâu được của một kẻ ngạo mạn, coi vùng bằng rơi (giời bằng vung). Cái gương mặt ấy cũng được viết thành thơ thể này:

Mặt trơ trán bóng mũi quang dầu.

Điểm thêm kính trắng để lầu tre (trẻ lâu).

Mũi quang dầu là mũi gì? Ngôn từ thường biến đổi theo sự phát triển hoặc thay đổi của thời đại. Thời đồ đá, mũi quang dầu rất phát triển, nhưng chỉ có người sống ở thời kỳ đồ đá mới biết được mũi quang dầu chứ sang thời kỳ đồ đồng này chắc gì còn có người biết. Thôi thì phải dừng lại và giải thích. Thời kỳ đồ đá rất thịnh hành cái nón lá, thứ gần như duy nhất cho phụ nữ thời đấy che nắng che mưa làm duyên làm dáng. Nón được làm bằng vật liệu rất dễ bị hư hỏng, nắng quá thì bong mà mưa quá thì dột. Người ta mới nghĩ ra cách quang dầu cho nón để giữ tuổi thọ. Thời kỳ đó, chợ nào cũng có ít nhất một hàng quang dầu ở cuối chợ. Người nào mua nón mới đều rẽ qua hàng quang dầu. Ông thợ phết lên trên nón một lớp dầu bóng. Lớp dầu này có tác dụng ngăn nước mưa không cho ngấm vào lá nón. Nước mưa rơi xuống là trượt xuôi luội ngay không giữ trên nón hạt nước nào.

Thời đó còn ít kẻ hiểm ác man trá, trơ tráo giả dối, lừa lọc đục khoét, bán dân hại nước... nên cũng ít mỹ từ dành cho. Trải qua có vài chục năm mà những kẻ kể trên nhiều như sao mùa hạ và mức độ tăng kịch trần. Ngôn ngữ bất lực không thể gọi sao cho đúng bản chất, thì đành phải dùng lại mấy mỹ từ xưa.

Kể ra thì cuộc chơi nào cũng tốn kém, vụ thơ phú lãng nhãng này M tiêu hết nhõn hai tỷ. Muỗi. M không phải là một tay cờ bạc. Khi M bỏ ra chơi hết hai tỷ thì trong đầu M đã tính, phải kiếm trác được ít nhất là gấp đôi thế. Bây giờ thì M đã thành người của công chúng, đi đến đâu cũng không cần phải giới thiệu đông dài.

M lên kế hoạch ra tiếp tập thơ thứ hai. Giới truyền thông lại được phen nổi bão. Không phải mè khen mè dài đuôi nữa, đã có kẻ đứng ra làm chuyện đó. Một nhà thơ tên là Y, có chân trong Hội đỉnh của đỉnh kia kể với báo chí: “Hôm đó tôi và anh M đã có tâm nguyện trước bàn thờ Phật tổ và cùng ký tên vào các tờ giấy trắng (khổ A4) để ứng nghiệm thơ thiền. Đó là một đêm huyền diệu, kỳ bí. Tôi và anh M đã thao thức chờ đợi. Tôi chứng kiến anh M ngồi đến nửa đêm không viết được một bài nào. Bỗng tôi thấy có một bóng trắng, trườn qua cửa sổ thổi một luồng mát lạnh vào người. Tôi sợ co cả chân tay lại. Trong đầu lóe lên ý nghĩ, chắc phạm gì rồi đây, ma hay quỷ đây, thôi cứ ba sáu chước, chuồn là hơn. Tôi về phòng của tôi để anh M lại một mình. Về phòng, tôi chìm vào giấc ngủ mê mệt. Sáng hôm sau, anh M sang phòng đưa cho tôi một tập giấy mà tối qua tôi đã ký, trên đó kín chữ. Thì ra là thơ, thơ thật. Thơ của anh hay đến lạnh người. M kể với tôi: “Khi anh về phòng, tôi ngồi trong phòng mình bỗng như có một luồng gió thổi qua, rồi cứ thế, những vần thơ tuôn trào. Tôi viết như người mộng du. Khi ngẩng lên, đồng hồ treo tường đã chỉ 4 giờ sáng. Nhìn tập giấy kín chữ, tôi ngớ ra một lúc, mình đã viết được cả một tập thơ, tôi thầm kêu lên, rồi bỏ bút, lăn ra giường ngủ. Tỉnh dậy đã 7 giờ sáng. Nếu không phải ma nhập thì sao làm được thơ nhanh thế chứ”

Theo quy định của Hội đỉnh của đỉnh, khi có hai tập thơ và một cái đơn có hai chữ ký của hai hội viên cũ sẽ được xét vào Hội. Vào được Hội này là oai lắm. Phải nhảy sang chuyện đồng hồ để lấy ví dụ cho dễ hiểu về độ oai của lĩnh vực thơ ca. Trong đồng hồ có một cái làm thước đo cho đẳng cấp, đó là chân kính⁶. Chân kính càng cao thì đồng hồ càng giá trị. Một thằng làm thơ, ví dụ đang là 20 chân kính, có chân trong Hội đỉnh của đỉnh thì sẽ lên thành 25. Ấy là cứ tỉ dụ thế. Còn cái độ tự phong, tự nhận thì thường là 100 chân kính.

M mở một chiến dịch để vào Hội đỉnh của đỉnh. Cần nhất trong chiến dịch này là phải có đứa cò mồi. May quá có con cò cái. Cô cò cái này có một bản mệnh vô cùng đặc biệt, ấy là phò cả vua lẫn giặc. Cô thỏ thẻ gọi cho những người cầm cân nảy mực trong Hội đỉnh của đỉnh để xin phiếu.

Giá của mỗi lá phiếu là một lạng cao hồ cốt. Giời ạ, cao hồ cốt là cái thứ gì mà sao ai cũng muốn thế. Thì đấy, thi thoảng trên ti vi lại bắt được một vụ vận chuyển động vật hoang dã trái phép xuyên lục địa. Một con hồ to tướng đông lạnh. Giá mỗi con vài trăm triệu. Theo thời giá, tính ra thì mỗi lạng cao hồ cốt cũng phải mấy chục triệu.

Mấy chục triệu thì rõ là to rồi. Vấn đề là chính hiệu, mua trôi nổi ngoài thị trường thì biết bố đâu mà lần. Cao khi nó bảo là cao hồ cốt thì cũng ừ, biết vậy. Cao khi lại còn may. Uống vào không bố gân, bố cốt cũng chả hại gì. Nghe đâu còn loại cao bành trưởng mới gọi là thất kinh. Lớ rớ mua phải mà uống thì toi. Uống vào lại chả bố nháo, bố nhào xuống đất luôn. Có đứa bảo lãnh cho cao xịn, tiếc gì nó một lá phiếu. Ồi người trong hội cũng có hơn gì nó đâu mà phải cò kè bớt một thêm hai. Nghiễm nhiên kỳ ấy M có chân trong Hội. Là hội viên, M thường xuyên lui tới Hội, ngôi nhà thân yêu của mình. Gặp ai cũng yêu quý vồn vã, rút từ ca táp da cá sấu đẹp tí tã, đẹp dã man tặng cho một lạng cao. Người nọ rí tai người kia, khi thấy M là sẵn đón. M cũng rất thân thiện, bốn người thì rút ra bốn lạng, năm người thì năm lạng. Rất nghiêm cẩn chứ không phải cà chớn.

M bảo:

- Cao này là cao tặc đấy các cao nhân ạ.
- Thế mới là cao xịn đấy.
- Hồ là động vật có trong sách đỏ rồi, chỉ có sẵn trộm thôi. Hê hê thế nên phải gọi đúng bản chất là cao tặc.

M tùm tùm cười rồi đứng lên.

Con sồn sồn bán đề đâm sấp dấp ngựa vào phòng bồ bồ cái giọng:

- Các bố hôm nay chết con gì thì nhanh nhanh nên cái, con còn chạy mấy đồng nữa, kéo khóa bằng là chết con đấy.

- Mà cho bố xem bảng kết quả hôm qua đi. Mà cứ sồn sồn thế phải để cho chúng ta tính cái đã.

- Tính sao lại với giời, cờ bạc mà cứ đòi tính. Ô, các bố mua cao gì đấy, mèo đen hay ngựa vậy? Chả bảo con, chị con tự tay nấu nhé, rất đảm bảo.

- Cao hồ cốt của người ta đấy. Cao tặc đấy nhá, bọn nó săn trộm được con hồ Đông Dương còn sót lại nấu cao tặng bọn tao đấy.

Con sồn sồn bữ cái mỏ dài đến nửa đốt ngón tay:

- Các bố ngây thơ cụ. Cao tặc là cặc tao. Nó rửa các bố ăn... Ồi, con lờ mờ, các bố đại xá cho con. Để con tra sổ đề hầu các bố coi như chuộc lại cái sự lờ mờ của con. Xem nào. Hồ là 59, 67, 85. Cặc là 05, 45, 37. Con 05 lâu lắm rồi chưa ra. Đánh lộn, đánh bóng xem sao nào. Ăn chặt, các bố hôm nay đánh con 05 nhé! Thêm con 95 và 59. Tối nay không ra, con đền cao tặc cho các bố.

- Con hỏi thật các bố, có phải cái ông mặt như quan phụ mẫu, tóc bồ luống, hắt nước vào mặt ông ấy giống hắt vào lá khoai, đảm bảo không có một giọt nước nào đọng lại biểu không?

- Thì nó cũng nhà thơ mà, cùng hội viên với nhau.

- Nhìn cái mặt đấy mà các bố tin được à. Con với ba bố đây, còn bố đây con chưa được biết, cùng hội cùng thuyền lô đề sớm tối với nhau. Con thương các bố như bố con ở nhà. Nó đều, nó biểu các bố cao trần, các bố tham, các bố uống thì thôi rồi vĩnh biệt cái kiếp làm cha làm chồng. Của các bố cứ gọi là uốn éo như trần nhá. Kể cả có là cao hồ cốt đi thì cũng là cao hồ cốt của Thái. Con hỏi các bố, mấy chục triệu một lạng cao hồ cốt thật, bốn bố đây mất trăm triệu của nhà nó. Có nhẽ nó phải bán nhà để mua cao hầu các bố. Ừ thì cứ cho là nó nhiều tiền, tiền đề chết người thì cũng đào đâu ra hồ cho nhà nó nấu. Con không dọa các bố đâu. Các bố phải chịu khó nghe đài đọc báo tí chứ. Suốt ngày thơ thơ thần thần. Bên Thái, hồ

đang chết hàng loạt vì H5N5 đấy. Nó lấy hổ chết nấu cao bán có mấy trăm một lạng. Các bố lớ rở uống vào lây cúm chết, khỏi làm thơ. Mịa cái dân Thái, nó làm du lịch giỏi nhất quả đất. Nó cho lợn bú hổ, hổ bú lợn mà thiên hạ cứ lũ lượt kéo nhau như đàn thuồng luồng đến mà coi. Bài diễn văn của con đến đây là hết. Bố nào chết con gì thì hô to lên để con còn phần nào.

Thôi xong, mịa cái con sồn sồn nó làm tắt ngúm một niềm vui, một hi vọng một sung sướng của các nhà thơ trong Hội đỉnh của đỉnh. Hội này có dành cho tuổi trẻ đâu. Làm chó gì có tuổi trẻ mà tài cao ở cái đất này. Phải là già tài năng mới chín. Vài năm trước cả xã hội được phen kinh động khi có một đứa dám viết: “Lũ giặc già thơ phú lãng nhăng.”

“Già thì ai còn hơi sức đâu làm giặc?” - Phóng viên hỏi.

Cái đứa ấy trả lời:

“Già mà còn cứ ham làm thơ chả là giặc thì là gì? Tài năng nó phát tiết từ trẻ, già lại đổ đốn đi làm thơ, có hay được không? Làm rồi hành con hành cháu bắt in sách cho. Thơ đó bán cho ma, in xong để đấy tốn tiền của con cháu thế chẳng là giặc thì là gì?”

Phóng viên lại hỏi:

“Những nhà thơ phát tiết anh tài từ trẻ nay vẫn tiếp tục làm thơ sao gọi là giặc.”

Trả lời:

“Vẫn là giặc chứ. Anh tài phát tiết hết từ trẻ rồi, già như cái cây khô hết nhựa làm gì còn sáng tạo hơn được cái bóng của mình đâu. Vẫn viết thơ, vẫn in sách rồi như cái đó cái vọt, vọt hết giải này đến giải khác. Ấy là chưa kể còn cấu kết nhau đè nén không cho tài năng trẻ phát triển. Thế chẳng gọi là giặc thì là gì.”

Hôm sau trong Hội người nọ hỏi người kia, cao tặc uống ngon không?
Ồi kẻ xây xẩm mặt mày, trong túi không chỉ hai mà có đến ba bốn lạng cao tặc.

Chương 8

THƠ HAY LẠNH NGƯỜI

Vợ Mủ đến xem lại hội trường, thật là một người vợ rất tuyệt, luôn sát cánh bên chồng trong mọi lúc, mọi nơi, mọi hoàn cảnh. Vợ M thuộc họ Công Tăng Tôn Nữ Lung Linh Mộng Mơ Quai Thị Ấm quát ầm ầm:

- Hội trường nhỏ thế này à, không xứng tầm của anh ấy. Gọi chủ tịch xuống đây.

Mấy cô bé phục vụ ở Hội quá quen với sự trịch thượng rồi nên mặc cho bà ấy quát, cứ việc cần phải làm thì làm. Bà kia quát chán rồi thôi. Ồi là là, một cuộc Hội thảo thơ kinh thiên động địa. Hẳn nguyên mấy Bộ trưởng đến dự nhá. Tuyên lời hay ý đẹp vống lên đến tận trời. Khiếp khiếp, có ông đã làm chức Tổng biên tập mười mấy năm, đọc thẩm phải hàng nghìn bài thơ chứ chẳng ít mà khen thơ của M: “Đọc thơ anh hay đến lạnh người.”

Bọn hóng hớt phía sau hội trường ngồi đếm mỹ từ để quy ra cao. Mủ, mặt nở ra từng xăng ti mét sau những mỹ từ.

Sau cuộc Hội thảo đình đám đó cuộc đời đẽch hợp tác với M nữa. Chân tướng các bài thơ của Mủ đã bị bại lộ bởi một luật sư. M chôm được một cuốn sách giới thiệu về cảnh đẹp của một ông rồi từ đó hô biến thành thơ của mình gọi là thơ thiển (Xin lấy các ông các bà đánh máy, đừng có mà đánh sai đấy, đừng có ngả dấu sắc thành dấu huyền đấy).

Nói có sách mách có chứng hẳn hoi. Cuốn sách viết: "Trên non Yên Tử, vào ngày trời quang, phóng tầm mắt tới chân trời xa tắp: Một vùng đồi núi nhấp nhô như sóng, lúp xúp dưới chân ta. Thị xã Uông Bí, mỏ than Vàng Danh, vùng Tràng Lường Đông Triều và Hà Bắc hiện ra như bức tranh thủy mặc. Xa xa, Vịnh Hạ Long xanh xanh mờ vệt đảo. Mặt Vịnh lung linh dưới ánh mặt trời. Dòng sông Bạch Đằng in bóng núi Tràng

Kênh... Gió lùa vào kẽ đá, phát ra muôn tiếng nhạc bổng trầm. Giữa khung cảnh đất trời kỳ vĩ và ngoạn mục, du khách xốn xang đến khó tả. Tâm hồn nhẹ nhõm và thanh thoát. Bao nỗi ưu phiền trần tục được tiêu tan. Cảm giác kỳ diệu ấy, chỉ khi lên chùa Đồng mới có.

Mủ viết thành thơ:

Trên núi Yên Tử hôm trời xanh.

Bức tranh non nước tô hồ dưới nắng.

Một vùng đồi núi nhấp nhô như sóng

Một dãy Bạch Đằng Giang ở xa xa.

Lòng nháy nhót vì đất trời kỳ vĩ

Gió lùa vào kẽ phát ra tí nhạc.

Đến đây mà xem chùa Đồng Yên Tử.

Mọi ưu phiền trần tục sẽ tiêu chảy.

Cuốn sách viết: “Gọi là chùa Vân Tiêu, bởi chùa tọa lạc trên triền núi phía Tây dãy Yên Tử. Dãy núi như trường thành chắn ngang luồng gió biển thổi vào. Hơi nước tới đây, ngưng đọng lại thành mây. Mây, gió bị chặn ở sườn Nam, được thoát ra nơi triền núi phía Tây. Mây trôi lơ lửng trên triền non Yên Tử, tới đây lập tức bị tiêu tan. Nên dù ở gần đỉnh núi, chùa Vân Tiêu ít khi bị mây mù che phủ, khác hẳn chùa Bảo Sái ở cùng một độ cao. Ở nơi mây cứ đến là tan, nên chùa mang tên là Vân Tiêu... Phía trước cửa chùa là vườn tháp chín tầng, giống như Hòn Ngọc... Cả khối nặng tòa tháp đè lên lưng của một ông rùa đá to lớn...”.

Mủ viết thành thơ:

Phía Tây phía Vân Tiêu quay về.

Án ngữ ngang đường dãy núi Yên Tử.

Mây trôi lơ lửng trên triền non.

Trong bóng sương lãng đãng mấy cây tùng non.

Mây tự tiêu tan khi đến đây

Giữa non ngàn chín tầng chùa tháp.

Ông rùa đá công nặng im lìm.

Khóm địa lan cười rung cả cánh.

Cuốn sách viết: "Rừng ở đây nguyên sơ và tuyệt đẹp. Cây cổ thụ vươn cao, xòe tán rộng. Rừng già âm u. Ánh nắng mặt trời không lọt rơi xuống đất... Dây leo chằng chịt, vắt từ cây này sang cây kia. Một thế giới chim muông, hoa lá dần hiện ra... Cành khô kêu răng rắc dưới chân. Hương cây, lá mục nồng ngai ngái. Trên đường, từng đoạn lại thấy cây Tùng cổ, như thể người xưa đánh dấu đường".

Mủ viết thành thơ:

Vườn lá lòa xòa cây cổ thụ.

Đốm hoa rơi rừng già nắng lọt

Vắt cành lá dây leo chằng chịt

Hương trời lú lo với chim rừng.

Chân bước cây khô kêu răng rắc.

Lá mục nồng ngai ngái hương cây.

Cảnh thiên trì do thợ trời khéo đặt

Chả trách một đêm Mủ làm được gần trăm bài thơ. Bây giờ thì tên tuổi của Mủ nổi tiếng như cồn. Cứ thử sốt vào Gu gờ mà xem, trong có 0,27 giây mà ra 1020. 000 kết quả. Mánh của Mủ đã hết đâu Mủ còn bỏ tiền nhờ người dịch thơ của M để gửi đi dự giải thưởng Nobel.

Những chiêu trò của M rồi thì cũng qua như đi xem xiếc có tiết mục khi làm trò vậy. Đến chiêu này thì Đế chế thi ca sôi sục một khí thế căm hờn.

Một người anh hùng của dân tộc qua đời. Những người dân yêu mến ông đứng dọc hai bên đường đưa tiễn ông. Những nhà thơ cũng lặng lẽ đến nhà tang lễ để được nhìn ông lần cuối. Mọi ca từ không thể cất lên trong lúc này. Xe tang đưa ông về với quê hương. Đế chế còn truyền hình trực tiếp đến mọi người dân. Khi đội kiêu binh đang làm nghi lễ để ông về với đất mẹ thì bỗng đâu nhà đài để Mũ lên đọc thơ.

“Cái thứ đó mà gọi là thơ sao, sáo rỗng, vay mượn và thô thiển. Đội kiêu binh đang làm nghi lễ để đưa ông về với đất mẹ. Bỗng nhiên không thể nào rút được chiếc dây thừng lên khỏi huyết. Năm, mười, mười lăm... mồ hôi vã đầm đìa trên mặt những người lính. Gia đình luống cuống. Những ông quan đứng trong cái nắng như đổ lửa. Tôi nhìn như thôi miên vào màn hình. Tôi chấp hai tay lên ngực: Xin ông hãy tha thứ, nếu những người còn lương tâm chứng kiến được những hình ảnh này thì sẽ hiểu được điều ông muốn dạy. Còn kẻ không có lương tâm thì không hiểu được gì đâu ông ạ. Xin ông hãy tha thứ. Chiếc dây thừng được kéo lên nhẹ nhàng”.

Một nhà thơ có chân trong Hội đồng của đình đã kể lại và còn nói chắc như đinh đóng cột, nó (Mũ) còn ở trong đó thì tôi ra. Rồi thì cũng chẳng thấy ai ra. Chỉ thấy dàn một hàng ngang rồi một hai một cùng nhau tiến mạnh tiến vững chắc trong Đế chế thi ca.

CHƯƠNG 9

THƠ LÀ CÁI CHI CHI

Theo một thống kê chưa đầy đủ trong Đế chế thi ca cứ năm người dân có một người làm thơ. Thống kê này chưa chính xác vì có người có làm thơ nhưng vô cùng xấu hổ nên chẳng dám mang thơ ra khoe. Lâm tặc tàn phá rừng đến kiệt quệ cũng do một phần để có bột giấy in thơ. Thơ nhiều quá nên rất ít người đọc thơ chứ đừng nói đến thuộc thơ. Chỉ khổ bọn trẻ con đang tuổi đến trường bị nhồi thơ như nhồi vịt.

Dừng lại một chút để tả cảnh nhồi vịt. Vịt trước khi mang ra chợ được nhồi thêm thức ăn cho nặng cân. Người buôn vịt nấu bánh đúc rồi cắt ra từng miếng to bằng hai ngón tay, hai chân vịt được giã lên bằng một bàn chân người, mỏ vịt được banh ra bằng hai bàn tay người, một ngón tay gang mềm vịt ra, tay kia lấy bánh đúc chấm vào bát nước cho trơn để dễ nhồi, tọng miếng bánh đúc vào họng vịt rồi lấy bàn tay vuốt thẳng xuống điều, hết miếng nọ đến miếng kia, vèo cái vịt tăng thêm ba bốn lạng. Người đến mua tay sờ phao câu, tay sờ điều. Phải tay mẹ nào quá quắt xách ngược con vịt lên để nặn cho hết bánh đúc trong điều rồi mới chịu cân. Quá trình nặn bánh đúc ra đảo chiều với cảnh nhồi, nghĩa là con vịt bị xách ngược hai chân chống lên giò, mỏ chúc xuống đất. Và bánh đúc được nặn từ điều chui ngược qua cái cổ dài ngoằng, chịt lấy họng, vịt phải há ngay cái mỏ ra để bánh đúc tống ra ngoài.

Thì đây bọn trẻ đến trường đứa nào chẳng phải học thơ, cô giáo cho bài tập về nhà học thuộc lòng mà không học thuộc mai đến lớp sẽ bị phạt. Thuộc một bài thơ đâu phải dễ dàng gì, ngắc nga ngắc ngoải như gà mắc tóc, bố mẹ sốt ruột quá thở dài, giá mà như nhồi vịt chấm ít nước vào thơ cho dễ thuộc.

Ừ thì thơ ca đã được nhân loại ca tụng từ khi nhân loại biết tụng ca, ai tụng ca thì tụng ca, ai không thể tụng ca được thì không tụng ca. Vì suy cho cùng cũng không phải là thứ hoàn hảo nhất để tụng ca. Một cô bé ở nước Nga đã vô cùng sung sướng nói với mẹ điều này:

- Rất may là Puskin chết sớm nếu không thì không biết còn phải học bao nhiêu bài thơ của ông nữa đây.

Ở Đế chế thi ca các nhà thơ thường trường thọ và họ sống chết với thơ. Không có thơ cuộc đời của họ như không còn gì. Một nhà thơ đồng quê thiên tài trong Đế chế thơ đã viết thơ rằng:

“Nhất kiêng ðừng lấy chồng thi sĩ.

Nghèo lắm con ơi bạc lắm con”

(Thơ NB)

Ai chưa nhảy bổ vào thơ cũng ngâm nga: Lập thân tối hạ thị văn chương. Tối hạ như một nhà thơ kia là cùng. Nhà nghèo lắm, nghèo xơ nghèo xác nên lúc nào cũng đói. Vợ đói, con đói, chó đói, mèo đói, lợn gà đói. Đói quay đói quắt, đói dắt mang tai, đói dài cổ họng, đói ời là đói. Vậy là khi có bạn thơ về đến nhà chơi bèn đi tìm mồi để đãi bạn. Nhà trống hơ trống hoác, tìm mãi tìm mãi thấy còn mỗi con gà mái đang ấp. Con gà mái này cũng là nuôi rế của bên bố mẹ vợ, đợi gà nở thì lấy mà nuôi còn trả lại con mái tốt. Nhà thơ ngẫm nghĩ một lèo, trứng gà đang ấp dở mất rồi có ai ăn trứng gà lợn bao giờ. Thịt con gà thì hỏng hết cả lứa trứng. Bạn thì bạn quý. Thôi thì. Thì thôi. Thì thế. Thì thôi. Thôi thôi thì thôi thế thì thôi. Nhà thơ bèn lấy con dao xẻo một bên đùi con gà mái đang ấp trứng. Chó liền da gà liền xương, chân không mọc ra được thì đi cà nhắc có sao. Nồi lửa lên luộc cái đùi gà thết bạn. Thêm mấy trái sung nữa là xong mồi. Chén chú, chén anh, chén tạc chén thù. Thơ cứ thế tuôn ra ầm ầm.

Mụ vợ nghe tin có chồng bạn đến chơi te tái chạy về, tay đã vớ được mớ ốc đá béo mẫm. Chưa đến ngõ mụ đã ngửi thấy mùi thịt gà thơm. Linh

cảm xấu ập đến làm mù xây xẩm mặt mũi, còn có hai ngày nữa gà xuống ổ, 15 quả trứng 15 con gà chứ ít đâu, mù đã soi từng quả. Con gà mái tốt nhất trong đàn, ông ngoại cho mượn dạn đi dạn lại phải chăm sóc cẩn thận. Mù chạy thẳng đến ổ gà. Phim kinh dị là thế này đây ư? Con gà mái nằm chết gục trên ổ trứng máu chảy đọng trên nền bếp. Mù nấc lên rồi hóa điên. Chẳng nói chẳng rằng mù nổi lửa đốt nhà. Cái nhà bếp đột nát cháy bùng bùng chưa đến chục phút là xong. Hai ông nhà thơ đứng như trời trồng giữa sân. Ông bạn dùng kế tấu vi sách. Mù vợ chặn ngang đường:

- Chết bác đừng về vội, em đốt nhà để nướng gà bác xơi nốt đã. Xin bác cứ ở lại tí nữa đã để chứng kiến em đốt nốt cái nhà trên cho nó tiết nọc thơ đi. Em khổ quá rồi bác ơi.

Ông bạn mặt trắng bệch như vôi rồi bật khóc hu hu. Ông khóc vì mù vợ bạn có đốt trụi cả dãy Trường Sơn thì người làm thơ ở cái đất này cũng vẫn cứ mọc lên như nấm sau mưa. Ông khóc vì thương bạn lấy phải một mù vợ nông cạn, không biết được chồng mình là một nhà thơ trời sinh. Ông ấy đã làm được những vần thơ trác tuyệt. Chỉ vì nghèo mà những áng thơ hay đó không được xuất bản, chứ nói gì đến Hội thảo. Mà kinh phí cho một cuộc Hội thảo phải xây được một căn nhà tình nghĩa. Ông khóc vì ở Đế chế này tiền thì tuyên tiền đực, đã đực lại còn bị thiếu nữa, nên tiền không để được ra tiền. Còn thơ, nhất là thơ dở thì lại là thơ cái, để sòn sòn hơn lợn sề.

Cái sự lạ ở Đế chế thơ là thần dân ở đây không mấy ai thuộc thơ Tế tử (tử tế) mà toàn thuộc thơ lái thơ nhại thơ cười. Cái hội Đế chế thi ca quyết định lấy một ngày trong 365 ngày là ngày quốc khánh thi ca, ngay lập tức có thơ rằng:

Cố mà ăn bát bún riều.

Đế còn vào chốn Văn Miêu đọc thơ.

Nhà thơ là phải có cờ.

Đế cho thiên hạ phải sờ xem sao.

Sờ vào để biết thế nào.

Cửa ra Văn Miếu cửa vào càn khôn.

Từ Lũng Cú đến Côn Lôn

Đọc thơ cho đến vắn ồn thì thôi.

Những sự ồn ào của thi ca trong Đế chế thi ca, không rơi vào học thuật, không rơi vào tác phẩm, mà tuyền rơi vào những thứ vớ va vớ vẩn. Lại cách đây mấy năm ào lên như một trận gió lốc kinh hoàng vụ Dí nhồn vào thơ:

Vợ tôi nửa đại nửa khôn

Ngày dăm bảy bận dí nhồn vào thơ

Còn tôi ra ngẩn vào ngơ

Ngày dăm bảy bận dí thơ vào nhồn

Lần này trao giải Quý Đôn

Thì trao cả giải cho thơ và nhồn.

Thơ này chỉ là thơ vui đọc lúc trà dư tửu hậu và chỉ được xuất bản bằng mồm ấy vậy mà nó ùng ùng được nổi tiếng khi có một nhà thơ thuộc hạng thượng thư bỗng nhiên tuyên bố, thơ chỉ đáng để dí vào nhồn. Chao ôi tất cả nhảy cẫng cẫng lên xía xói, rĩa rói. Thì thế đụng ngay phải quốc hồn quốc túy. Các cụ có câu, mấy đời sấm chớp có mưa ngay bao giờ, sao đúng với Đế chế thi ca này đến vậy. Sấm chớp ùng ùng tưởng sập cửa, đổ nhà đến nơi, ấy vậy mà đâu vẫn đóng đấy. Chỉ còn lại một giai thoại thế này. Mà đã thành giai thoại thì nào có ai đi mà kiểm chứng. Ấy là một nhà thơ nọ, trước đây cùng vợ mở quán bán thịt chó. Quán bán đắt hàng nhưng chủ quán không cam tâm làm anh bán thịt chó nên cứ âm thầm làm thơ. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chủ quán chỉ thích chơi với bạn làm

thơ, vậy nên bỗng chốc chiếc lá mơ lông trong mâm thịt chó cũng có thơ rằng:

*“Sinh từ trời đất mệnh mong
Mà sao lá lại lảm lông thế này
Đời dầu trăm đắng, ngàn cay
Càng tươi tốt, lại càng đầy lá lông
Những ai chăm chút vun trồng
Xin đừng thấy lá lảm lông mà nghiên.”*

Chủ quán âm thầm gửi thơ lên một tờ báo chuyên trị in thơ của Đế chế thơ, rồi âm thầm mơ ước âm thầm mong mỏi. Ước mơ cháy bỏng của chủ quán đã thành sự thật khi một ngày kia tờ báo thơ in hẳn một chùm thơ của chủ quán. Chủ quán vui sướng một niềm vui không thể tả xiết, nó không như bắt được vàng, nó không như trúng con lô. Có thể nó cũng là thế nhưng gấp năm mười lần. Đang trưa khách rõ đông, một mình mụ vợ tay năm tay mười. Hết chặt thịt chó lại thái riêng, còn tay nào mà pha mắm tôm. Gọi chồng, chồng cứ chết giấm ở trong buồng, rồi tí toét đi ra tay cầm tờ báo dí dí vào mặt mụ vợ đang sừng vù lên như bị ong đất đốt:

- In rồi in rồi.

- Cái gì?

- Thơ.

- Dí nhồn vào.

Hoàn cảnh ra đời của bài thơ dí nhồn vào thơ là thế. Nhưng thực tế ấy là công sức tập thể của ba bốn nhà thơ ở T B.

Chưa có một công trình nghiên cứu cấp quốc gia nào về sự ảnh hưởng của thơ ca đến vấn đề an sinh xã hội, chỉ thấy cứ ca ngợi vống lên mà thôi.

Có bác nhà thơ ẵm giải to nhất của Đế chế mà cũng chỉ có rất ít thần dân thuộc thơ của bác. Đã thế còn để lại hệ lụy, dù chỉ là cá biệt. Ấy là có một chú thợ hồ. Chú này mới có hơn 30 mà đã ra tòa ly hôn đến 5 đời vợ. Tòa mới hỏi:

- Đến bao giờ anh mới thôi làm khổ phụ nữ vậy?
- Anh có định ly hôn lần thứ 6 nữa không đấy?
- Biết đâu đấy, có thể đến lần thứ 10.

Tòa bèn hỏi cô vợ:

- Tại sao chị phải lòng anh ta. Chị không tìm hiểu quá khứ của chồng mình à.

- Em có biết anh ấy lấy vợ nào rồi cũng bỏ vợ ấy. Nhưng cơ mà anh ấy làm thơ hay lắm ạ.

- Thơ hay đến cỡ nào mà một giáo viên như chị dứt khoát phải lòng một anh thợ hồ?

- Em mà đọc ra có khi tòa cũng phải lòng đấy ạ.

- Cứ thử đọc xem nào.

- *Em đâu phải là chiều mà nhuộm anh đến tím.*

Sóng chẳng đi đến đâu nếu không đưa em đến.

Dù sóng đã làm anh

nghiêng ngả

vì em...

(Thơ HT).

- Đấy tòa thấy có hay không? Rất tuyệt chứ ạ.

- Giờ ạ, anh ta nói đấy là thơ của anh ta hử?

- Vâng, anh ấy viết tay một loạt bài thơ anh ấy sáng tác ra vào một cuốn sổ rồi đọc cho em nghe khi đến tán tỉnh em mà.

- Thôi thì tòa không hòa giải nữa mà sẽ phán quyết cho anh chị ly hôn. Vì anh chồng chị còn là một kẻ đạo thơ nữa. Đấy không phải là thơ của anh ta. Tiếc thay trong khung án hình sự lại không có điều khoản nào dành cho kẻ trộm thơ đi tán gái.

Chương 10

PHÀM NHỮNG THỨ TRONG QUẦN CÓ XẤU KHÔNG?

Thần dân của Đế chế thi ca rất thích thơ có vần ồn, mặc dù vần ồn khá là nhạy cảm. Nếu nó được ghép thêm chữ L đằng trước thì thành một từ rất bậy. Khi con người bắt đầu hình thành chữ viết họ tự đặt ra một số chỗ trên cơ thể là xấu xa. Tại sao? Hãy đặt vấn đề để phân tích cho thấu đáo: Cơ thể con người là một sự hoàn thiện của tạo hóa. Mọi thứ trên cơ thể con người đều được sắp đặt theo một trình tự hoàn hảo. Bằng chứng là chỉ thiếu một bộ phận nhỏ nào đó đã là khiếm khuyết. Tất nhiên sẽ có một vài thứ chỉ là góc nhỏ. Một vài thứ sẽ là phần chính. Một vài thứ sẽ là phần phụ... Nhưng sống ở đời đôi khi vì khiếm khuyết phần phụ mà một con người muốn vứt đi cả phần chính.

Vào đề:

Tại sao loài người lại ấn cái sung sướng nhất vào trong quần. Trong khi cái đáng ấn nhất vào trong quần là cái mồm. Miệng ăn núi lở. Ăn lở cả núi chẳng là quá xấu xí hay sao? Chưa kể là những phát ngôn gây chiến tranh thù hận...

Kết luận:

Đã đến lúc loài người nên coi cái mồm là xấu xí nhất và phải che đậy nó lại và coi cái sự sung sướng kia là đẹp đẽ nhất và giải phóng nó ra ngoài. Và nếu chúng ta muốn chửi thì chửi như thế này: *Địt mẹ thằng mặt mồm*.

Như đã phân tích ở trên, tất cả mọi cơ quan đoàn thể trên con người chúng ta được cha mẹ sinh ra đều đẹp đẽ và hoàn hảo vì vậy không thể gì mà lại lấy một bộ phận nào đó trên cơ thể rồi gọi tên nó ra lại bị coi là tục tĩu. Chỉ là vì con người bày đặt ra thế. Trong khi chưa có điều kiện thông qua loài người để coi cái mồm là xấu xí nhất và khi từ mồm được xướng

lên đây chính là từ tục thì từ lồn vẫn là từ tục và vồn ồn là vồn rất nhạy cảm.

Vậy tại sao thần dân của Đế chế thi ca vẫn thích thơ có vồn ồn? Cũng chưa có một đề tài cấp Đế chế nào nghiên cứu về vấn đề này. Hãy làm một cuộc phỏng vấn nho nhỏ với một bà nông dân.

- Vâng thưa bà, vì sao khá đông người dân lại thích dùng từ lồn trong ngôn ngữ hàng ngày?

- Có thể mà cũng phải hỏi. Nó là cái mà đàn ông nào cũng thích, cứ choai choai là đã thích rồi. Rất gần gũi lại còn dễ phát âm nữa.

- Theo bà thì còn nguyên nhân nào nữa không?

- Cách tóe cảm xúc nhất.

- Là sao ạ.

- Thì đây, dễ tức cười, dễ tức chết, chỉ cần văng ra một cái là xong.

- Bà có thuộc thơ không ạ?

- Thơ có dăm bảy đường thơ, hồi để con cũng thuộc vài câu để ầu ơ cho nó ngủ.

- Bây giờ bà có còn nhớ không ạ?

- *Tống tân là tống tân tàn. Đi một ngày đàng rấm rận trừ cơm.*

- Cám ơn bà ạ.

- Này có muốn nghe thơ thì tôi chỉ cho đến nhà bà Quạ nhé. Bà ấy thuộc đủ loại thơ đấy.

- Này, thơ này chỉ để truyền khẩu thôi đấy, viết ra là chết. Chết mất ngáp đấy.

Sao một người nông dân lại biết nhiều đến vậy? Quả là một phần lớn thần dân ở Đế chế thi ca này rất nhả. Nhả ghê gớm lắm. Nhả như nàng công chúa và hạt đậu cũng chừa thắm vào đâu. Những thần dân ở đây chỉ nhìn thấy trên giấy trắng một chữ tục là đã nổi da gà, rồi chân tay bủn rủn. Sau đó não sẽ kích hoạt rất nhiều biện pháp để răn dạy. Sự răn đe đó có hiệu quả nhờn tiền như thế này.

Thấy ông chồng sắp đi ăn cỗ bà vợ gọi với theo, dặn:

- Ông đi ăn cỗ đừng có ăn thịt chó với mắt tôm đấy nhé.

- Sao bà lại cấm tôi ăn cái món quốc hồn quốc túy đấy. Cả mâm cỗ có mỗi một món ngon thế lại cấm tôi ăn.

- Vì ăn rồi ông lại bắn súng. Tôi sợ lắm

- Cái bà này, tôi làm gì có súng. Sống với nhau bằng ấy năm rồi tôi có giấu giếm bà điều gì đâu. Nói thật cả đời tôi cũng chưa bao giờ bắn súng.

- Ông chả có súng là gì.

Súng bằng thịt đạn bằng hơi.

Bắn chẳng chết ai chết hai lỗ mũi.

- Ôi bà vợ của tôi. Một người đàn bà tao nhả tuyệt đỉnh

Nói về sự nhả của một bộ phận thần dân trong Đế chế thi ca thì thật vô cùng và cũng chẳng thể nào lý giải được. Âu cũng lại một quốc hồn quốc túy, một đặc sản của dân tộc. Đã lên đời quốc hồn quốc túy thì phải có truyền thuyết đi kèm, kể rằng: Có một bà chừa sắp đến ngày đẻ mặc váy đụp đi bắt cua ở ruộng của chùa. Bà này bị một con cua cặp vào đúng vào cái chỗ Chúa dẫu Vua yêu. Bà ấy bèn kêu cứu. Có một thầy tu đi qua. Thấy sự mà không cứu thì không độ lượng. Mà cứu thì lại sợ dơ bẩn bàn tay. Nghĩ rồi thầy tu lợi xuống ruộng ghé mồm để cắn con cua ra khỏi con rùm. Thằng con của bà này đi qua nhìn thấy bèn hô ầm lên: Oĩ chúng mày ơi! Bu tao đẻ ra sư.

Chương 11

THƠ NHÂN DÂN

Bà Quạ răng đen mắt toét. Nhà bà ba gian, mái lợp rạ, tường trát tooc xi. Bà có cách nhai trầu trông rất khiếp. Thường các bà già nhai trầu bồm bẻm, tức là khi nhai hai cánh môi khép kín lại để nước trầu không tứa ra hai bên mép. Bà Quạ cong hết cả hai môi lên để nhai trầu, nhai như giã cối. Nước trầu đỏ như máu chảy ròng ròng xuống hai bên mép. Bà cũng kệ thây chả buồn lau. Một gái, trẻ đã qua già chưa tới đang vêu mặt lên hóng.

- Con này má đỏ hây hây.

Lồn nường tát một gầu sòng gầu dai.

- Đúng bà à, con này mặt nó lúc nào cũng phùng phùng.

- Con này mày rậm mi dài

Lôn Lồng đốt được một vài thúng tro

- Thì đúng mà, lông mày nó như lông sâu róm.

- Con này eo nhỏ hông to.

Lồn lồ đựng được một kho thóc vàng.

- Cái bàn tọa của nó như cái trống cà rùng.

- Con này chân sấu chân giang

Một đêm nuốt chừng cả làng trai tơ.

- Hai cái cẳng chân của nó như cái cái xe điều, háng nó con voi chui lọt. Bây giờ con phải làm sao đây bà?

- Lòi cấu mất sao.

Lời cào mắt vạch.

Nhà mày đã mất vạch chưa?

- Chồng con cu li cu leo thôi.

- Vậy thì mày là cái hạng

Lời sành ghe đá.

Lời vá sắt tây.

Lời xây cốt thép.

Lời ghép bê tông. Hử.

- Thì bà bầu nó không không đi với gái ngay trước mũi như thế sao con chịu được bà ơi.

- Về đi.

Có những lúc lời âm thầm tri kỷ

Kẻ có lúc lời bỏ phí tuổi xuân.

- Có còn tuổi xuân nữa đâu mà phí, giờ chỉ mong nó làm ăn tử tế để gửi tiền về nuôi con thôi.

- Nay mày đừng có mong an bình thế.

Đàn bà con mắt lá khoai.

Nhìn chồng, chồng chết, nhìn giai, giai mù.

- Tao khuyên thật mày cái tướng mày sát phu, mày kệ cho nó đi với gái để hóa giải. Thôi mày về đi, hết giờ rồi. Nay vào đi không phải lấp ló nữa.

- Bà Quạ ơi tôi đã làm theo cách của bà nhưng vẫn không giải quyết được. Nhà cửa vẫn lộn tằm bậy lên.

- Tôi có nói với anh là giải quyết được dứt khoát đâu. Nhà anh đang vướng phải hai ca bùng nhưng cùng khó đỡ.

Mười bảy nứng qua.

Hai mươi nứng lại.

- Thì thế, nó mới mười bảy cái tuổi đầu, nó cũng chỉ từng lúc. Đầu đầu nhất là với cái con mẹ sồn sồn.

Ba mươi hay cãi chỉ tại Lồn nùng.

Bốn mươi sồn sồn vì Cài hay lồn.

Năm mươi xơ cứng thì nứng cả ngày.

Sáu mươi răng mõ lung lay thì hay nứng vật.

- Đừng có tưởng chỉ các anh đàn ông đàn ang làm phụ nữ chúng tôi khổ nhĩ. Thôi về nhà mà lựa, nhớ lời tôi bảo đây, Ba sáu chước, chước chuồn là hơn. Đàn bà nó nứng còn hãi hùng hơn cả gươm đao đấy. Cái gái, vào đi. Hôm qua mày đi hái chè hần.

Hôm qua mày đi hái chè.

Gặp thằng phải gió nó đê mày ra.

Mày xin nó cũng không tha.

Nó đem nó ấn cái mả cha nó vào.

- Bà hỏi thật là mày có ưng nó không?

- Bà biết rồi bà còn hỏi.

- Vậy hử. Thế thì

Hôm nay mày đi hái chè

Gặp thằng phải gió mày đê nó ra

Nó xin mày cũng không tha

Mày bắt nó ấn cái mả cha nó vào.

- Vâng con biết rồi.

- Mà này quay lại bà dặn.

Cưới vợ xem tông.

Cưới chồng kén giống. Nhá.

- Bà bà ơi, con dẫn ông nhà thơ nổi tiếng về gặp bà đây ạ. Ông vào nhà cháu đi. Bà cháu đây ông ơi.

- Ôi cu Sáo của bà, cu Sáo sao dẫn ông sang trọng đây về nhà xơ xác này làm gì.

- Ông cứ một mực đòi về thăm bà một lần. Ông ngồi đi để cháu rót nước mời ông.

Thì ra thằng bé đánh giày và nhà thơ rất nổi tiếng của Đế chế thi ca, nhà thơ Thánh Ly

- Xin được chào bà, đường đột qua mà không hẹn trước thật quấy rầy bà quá.

- Tôi mới là người đáng ngại hơn. Chắc do cu Sáo đã nói chuyện gì với ông rồi. Tôi là đàn bà quê mùa mong ông lượng thứ. Đận trước cu Sáo có nói chuyện về ông. Thôi thì ông đã đến nhà rồi, tôi cũng chẳng dám khách sáo. Nhưng nói thật với ông tôi không thuộc một câu thơ mới nào của các ông, mong ông bỏ quá cho.

- Bà có đọc có nghe không ạ.

- Tôi không đọc nhưng tôi có nghe. Tôi có cái đài kia, đêm nào tôi cũng nghe đọc thơ. Tôi cũng cố nghe cố thuộc mà chẳng cố được. Nó không lọt được vào lỗ nhĩ.

- Bà thuộc lớp người hoài cổ, không thích sự cách tân.
- Ấy chết xin ông đừng dùng những câu sang quá với tôi, tôi không hiểu.
- Có nghĩa là bà không thích sự đổi mới.
- Vâng, tôi là người âm lịch.
- Bà có làm thơ không ạ.
- Tôi không biết tôi có làm thơ hay không.
- Nếu bà làm bà phải biết chứ ạ.
- Bá cáo ông, tôi sinh ra và lớn lên ở cái làng này, chưa đi xa quá 10 cây số. Một lớp người già chúng tôi cùng như thế nên có câu chuyện nào hay cũng từ mồm chúng tôi mà ra, có câu thơ hay nào cũng từ mồm chúng tôi mà ra, cũng chỉ có ngần ấy thôi rồi truyền từ đời này sang đời khác. Bây giờ bọn trẻ nó đi xa về gần lại có đài nữa thì được phong phú thêm. Chết nỗi là cái mới ấy nó cứ chuội thuôi luội nó chẳng chịu nhập vào óc cho cơ.
- Tôi hiểu rồi. Thực ra tôi đã đến nhà bà từ nãy lúc bà đang nói chuyện với chị kia. Tôi không muốn cắt ngang câu chuyện của bà ạ. Tôi rất ngưỡng mộ bà, tôi muốn được nghe thêm những câu thơ của bà.
- Vậy chứ ông muốn nghe bài chửi trộm khoai hay bài chửi trộm gà.
- Vâng, tôi muốn nghe bài chửi đứa trộm khoai, trộm gà thì nghe nhiều rồi.

Cha năm đời mười đời bố cụ nhà mày.

Mày lấy thuốc mày đào

Mày lấy dao mày cạo

Mày bỏ thỏm vào nôi

Mày đun sôi sùng sục

Mày múc ra mâm

Mày ăn ngặm ngặm

Mày khen khoai nhà bà ngọt nhá.

- Vâng quả là rất hay.

- Được ông khen tôi đọc hầu ông bài hát ru cha thằng Sáo ngày xưa.

Đòn rảnh thợ mộc cao đà

Cắt kèo cắt cột lợp nhà khéo thay

Cắt cột lại lựa đòn tay

Bào trơn đóng bén khéo thay mọi bề

Bốn cửa anh chạm bốn dê

Bốn con dê đực châu về tổ tông

Bốn cửa anh chạm bốn rồng

Trên thời rồng ấp dưới thời rồng leo

Bốn cửa anh chạm bốn meo

Meo nào hay chuột anh cho leo xà nhà

Bốn cửa anh chạm bốn hoa

Trên thời hoa Lý dưới thời hoa sen

Bốn cửa anh chạm bốn đèn

Trên đèn dạy học dưới đèn quay tơ

Đèn nào đọc sách ngâm thơ

Đèn nào anh đốt anh chờ đợi ai.

- Thơ nhân dân hay quá. Đến khi nào bằng dân được đây.

- Phải chưng cất qua thời gian, cái gì còn thì thành thơ nhân dân ông ạ. Chúng tôi lũ đàn bà hai dạ vẫn ngu chúng tôi chẳng nhớ được tên ai đã làm ra bài thơ đấy. Thôi thì để các ông là đàn ông đàn ông lo phần nghiên cứu ghi chép lại cho hậu thế.

- À tôi muốn thắc mắc với ông điều này. Thơ bây giờ phát triển mạnh quá. Tôi nghe đài đọc ròn rã vậy mà sao chẳng thành thơ nhân dân của chúng tôi được ông ơi.

- Tôi hỏi ông khí không phải chứ, thơ hay và thơ không hay đến hạng đàn bà đái ngồi, mắt toét răng đen như chúng tôi còn phân biệt được vậy mà sao ở cái Hội định của định các ông lại không phân biệt ra được hở ông?

- Phải, bà hỏi tôi, tôi biết hỏi ai bây giờ?

- Thành ra là:

Ươi ươi ười ươi.

Cứt cũng như rươi.

Ông nhĩ.

- Thì bà chẳng nói, phải đợi thời gian chưng cất đã.

- Thế mà có loại thơ bình dân đã thành thơ nhân dân rồi đấy.

- Bà đọc cho tôi nghe xem.

Bắt phong trần phải phong trần

Cho may ô mới được phần may ô.

- Thời bao cấp đấy ông, tôi với ông cùng biết. Rồi khi chiến thắng nhé.

Đầu đường đại tá vá xe

Giữa đường thượng tá bán chè đồ đen

Cuối đường thiếu tá thổi kèn đám ma

Đại úy đi vật lông gà

Trung úy về nhà theo đít con trâu

Hỏi rằng thiếu úy đi đâu

Ba lô lộn ngược nhảy tàu bắc nam.

- Thôi thôi, chắc đủ rồi. Tôi cứ nghe bà đọc thứ thơ chết tiệt này thì tôi về nhà tôi bẻ bút.

- Tùy ông thôi, tôi chẳng giữ ông nữa. Sáo ời ông nhà thơ muốn về.

- Hãy khoan ông ời, tôi hỏi ông việc nữa. Tôi cứ thắc mắc cái Hội đình của đình toàn những người giỏi giang bậc thầy thiên hạ, như các ông thường tự hào thế mà sao vẫn kết nạp mấy ông mấy bà thơ chẳng ra thơ thần chẳng ra thần thế là thế nào hở ông?

- Bà lo đến cả chuyện ấy sao?

- Thì tôi cũng là thần dân trong Đế chế mà ông?

- Cơ chế thị trường nó đang thao túng cả Đế chế, thì sao nó chưa thơ ra ư bà.

- Tôi hiểu rồi.

Tiền là tiên là phật

Là sức bật tuổi trẻ

Là sức khỏe tuổi già

Là cái đà danh vọng

Là cái lọng che thân

Là cán cân công lý.

phải vậy không ông?

- Tôi kỳ tình cũng không biết được bao nhiêu tiền nhưng mấy lạng cao tặc thì có đấy.

- Ông, ông về luôn ạ. Thế ông đã hỏi bà cháu về vế đối chưa?

- Tí quên mất. Chuyện quan trọng nhất. Tôi còn chưa nghe được bà đọc vế đối về tòa án.

- Phạm lằm, xin ông đại xá cho.

- Vâng tôi đại xá cho bà.

- Chuyện xưa kể lại như vậy, thầy đưa học trò xuống núi thấy tòa đang mở cửa xử án mới ra vế đối.

Tòa môn khai.

Lính đông lưỡng môn bài

Quan tòa cư chính vị

Thư ký đá hậu lai.

Học trò gãi đầu gãi tai không đưa nào đối được, thầy bực lằm quát tháo ầm ĩ. Một bà đang bắt cua ở ruộng của chùa mới chạy lên đối lại.

Khài Môn Lôn

Lông lá lưỡng môn bài

Cục ghe cư chính vị

Cặc dái đá hậu lai.

- Lạy bà, tôi xin kiếu.

- Thì tôi đã xin ông đại xá cho rồi. Ông lại nhà bình an. Xin chúc thơ ông chóng thành thơ nhân dân nhé.

- Sáo ơi tiền ông xong quay về bà bảo nhé.

Thế gian ơi đêm nay đừng giao hợp.

Để chặn vòng luân hồi của kẻ ác nhân nhân quanh ta.

- Bà, bà ơi, tôi xin nghe lại câu thơ bà vừa đọc.

- Kiểu ông. Tiền ông Sáo ơi.

Nhà thơ Thánh Ly ra về, trong đầu óc ông lộn xộn hai ý nghĩ và hai ước muốn. Ông vừa muốn thơ của ông được in trang trọng trong một cuốn sách đẹp nhất, rồi sau đó được bình phẩm trong các luận án tiến sĩ hoặc các đề tài nghiên cứu do nhà nước đặt hàng, lại muốn được in trong khẩu ngữ của nhân dân. Hai ý nghĩ lộn xộn trong đầu như muốn xé nát hộp sọ để phụt ra ngoài. Để trấn tĩnh ông lẩm nhẩm đọc hai câu thơ vệt đến như vệt sao băng đêm qua rơi vào tim ông:

Quyển lịch mới ta ơi xin đừng xé.

Để hết năm ngày cũ vẫn đang đầy.

Rồi ông lại đọc tiếp:

Mười năm phấn đấu không bằng một lần cơ cấu.

Ba lần cơ cấu không bằng một lần giao cấu.

Rồi lại tiếp:

Chế độ như thể bóng ma

Đầu vào thì cứng đầu ra thì mềm.

Chính sách như thể bóng đêm

Cấp dưới cứ giãy cấp trên cứ đè.

Thì đây, chế độ chính sách với người lao động đã được chính người lao động đúc kết thành thể. Sao mà nó lại vừa đúng vừa cay đắng đến vậy.

Chết thôi, sao nào ông lại phủ đầy những thơ nhân nhân thế này. Những câu thơ nhân dân giản dị trong cấu tứ, câu chữ nhưng nó đã gói lại như toàn bộ cái đời sống đã qua, đang qua và sẽ qua của Đế chế. Đành rằng thơ phải là một sự tinh túy, trong ngần như sương sớm, hoang hoải như ban mai và mê đắm trong chiều tà. Nhưng trong Đế chế thi ca này thì dường như những câu thơ nhân dân mới lột tả được hết cái sự nhầy nhụa nhưng luôn được chiếu rọi bởi ánh hào quang đối trá.

Nhà thơ Thánh Ly bước thấp bước cao ra khỏi rặng duỗi nhà bà Quạ.

Tháng 11. 2015.

Y BAN.

* * *

THÁP MUỐN VÀ ĐẾ CHẾ THI CA

Y BAN

* * *

Biên tập,

Hiệu đính

Lê Thanh Minh

Trình bày, bìa, tạo Ebook

matthoigian2001@

* * *

Copyright © Tác giả và Rạng Đông giữ Bản quyền

Rạng Đông
phát hành

Chú thích

[← 1]

Nguyễn văn tiếng Anh: Folklore

[← 2]

Nguyên văn: Opera, Biểu diễn Giao hưởng.

[←3]

Google

[←4]

Toàn diện

[← 5]

Đồng hồ Thụy Sĩ

[←6]

Chân kính trong đồng hồ được làm bằng kim cương (LTM)

Table of Contents

[Chương 1](#)

[MÀO ĐẦU](#)

[Chương 2](#)

[QUE THỦ](#)

[Chương 3](#)

[THỨ BẬC](#)

[Chương 4](#)

[PHÂN LÂN NHƯ DÒNG SỮA MẸ](#)

[Chương 5](#)

[DỰA BỮU BỒI LÀM NÊN NGHIỆP LỚN](#)

[Chương 6](#)

[HỘI](#)

[Chương 7](#)

[MA NHẬP THÀNH NHÀ THƠ](#)

[Chương 8](#)

[THƠ HAY LẠNH NGƯỜI](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[THƠ LÀ CÁI CHI CHI](#)

[Chương 10](#)

[PHẠM NHỮNG THỨ TRONG QUẦN CÓ XẤU KHÔNG?](#)

[Chương 11](#)

[THƠ NHÂN DÂN](#)